

DEN *danske*
STJERNE

November 1982 · 131. Årgang · Nummer 11

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* - Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

INDHOLD

Templer og tempelarbejde, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i> _____	1
Spørgsmål og svar, <i>Robert J. Matthews</i> _____	5
Primary i vore dage, <i>Dwan J. Young</i> _____	9
Varmen ved en vinterdåb, <i>Hildegard Hahl</i> _____	11
Præstedømmevelsignelser, <i>Dennis L. Lythgoe</i> _____	14
„Elsker du mig mere end de andre gør?“, <i>Celestia Whitehead</i> _____	20
Vis hvad du tror på, <i>Ældste James E. Faust</i> _____	23
Min overflyttelse til forståelse, <i>Paul James Toscano</i> _____	29

Alle andre steder end . . . , <i>Mario Echeverri</i> _____	33
1 dag, <i>Ældste Derek A. Cuthbert</i> _____	35

KVINDERNES MØDE

Indbydelse til at udvikle sig, <i>Dwan J. Young</i> _____	38
Søg glæde, <i>Elaine Cannon</i> _____	41
Af ét hjerte, <i>Barbara B. Smith</i> _____	44
Som jeg er, <i>Mark E. Petersen</i> _____	48

BØRNSTJERNEN

Ven til ven, (<i>Ældste Angel Abrea</i>), <i>Joleen Meredith</i> _____	1
Kirkens præsidenter: Harold B. Lee - 1899-1973 _____	4
Klovnumre med sønemoner, <i>Sherwood B. Idso</i> _____	6

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smødevangen 9, DK-3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

©1982 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

TEMPLER OG TEMPELARBEJDE

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer giver hele verden et indtryk af den tro millioner af sidste dages hellige har på sjælens udødelighed. Alt det arbejde der udføres i disse hellige bygninger baseres på den forudsætning at alle mennesker som har levet på jorden i virkeligheden er udødelige. For dem der besøger disse hellige Herrens huse er dette ikke blot en tro, det er en kendsgerning og en stærk og motive-rende personlig overbevisning.

De store summer der anvendes til opførelsen og vedligeholdelsen af templer ville være spildt uden en sådan overbevisning, og det samme ville de utallige timers arbejde der udføres inden for disse mure.

Andre tror naturligvis også på sjælens udødelighed. Ethvert kristen menneske der accepterer Frelserens opstandelse som en kendsgerning må også tro på sjælens udødelighed. På samme måde belærer mange ikke-kristne om at livet er evigt. Lige fra tidernes begyndelse har døden været et stort mysterium for den menneskelige race. Mænd og kvinder har i enhver tidsperiode i jordens historie i deres hjerter spekuleret over det som Job sagde:

„Om manden dog døde for atter at leve!“ (Job 14:14). Dette spørgsmål behandles i Frelserens og hans profeters undervisning, og deres erklæring om evigt liv er soleklar. Frelserens ord til den sørgende Marta er blevet en solid støtte for troende: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.“ (Joh. 11:25-26).

Det samme er tilfældet med Paulus, ord som gennem århundreder har vidnet om den guddommelige forløsning:

„Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.“ (1 Kor. 15:22).

New Zealand templet.

*Manti templet,
Utah.*

Der er ingen tvivl om at hele menneskeheden bliver frelst gennem Guds Søn, der gav sit liv for at alle kunne leve.

Men der er et mål udover opstandelsen. Det er ophøjelse i vor Faders rige. Dette mål kan man nå ved lydighed mod Guds bud. Det begynder med at man accepterer ham som vor evige Fader, og hans Søn som vor levende Forløser. Det indebærer at man deltager i forskellige ordinanser, som alle sammen er vigtige og nødvendige. Den første ordinanse er dåb ved ned-sænkning i vand, uden hvilken mennesket, ifølge Frelseren, ikke kan indtræde i Guds rige. Derpå er det nødvendigt med en åndelig fødsel, Helligåndens gave. Derefter kommer i rækkefølge i løbet af de næste år for mændenes vedkommende ordination til præstedømmet, efterfulgt af templets velsignelser for både mænd og kvinder som er værdige til at komme

der. Til disse tempelvelsignelser hører tvætninger og salvelser, for at vi kan være rene for Herren. De omfatter også belæring hvorved vi bliver begavede med pligter og velsignelser, der motiverer til en adfærd i henhold til evangeliets principper. Hertil hører også de beseglende ordinanser, hvorved det der bindes på jorden skal være bundet i Himlene, og således bliver der sørget for familiens videreførelse. Det er en smuk oplevelse for dem der deltager i dem til gavn for sig selv. Men det er de evige konsekvenser ved dem der gør dem til noget enestående blandt alle religiøse ordinanser.

Et tempel er et Guds hus, og Gud er evig. Det var ham der forlangte at dette særlige hus skulle bygges, så disse evige ordinanser kunne blive udført. Der findes ikke nogen passende erstatning for disse ting på hele jordens overflade.

Men alt dette ville være begrænset og

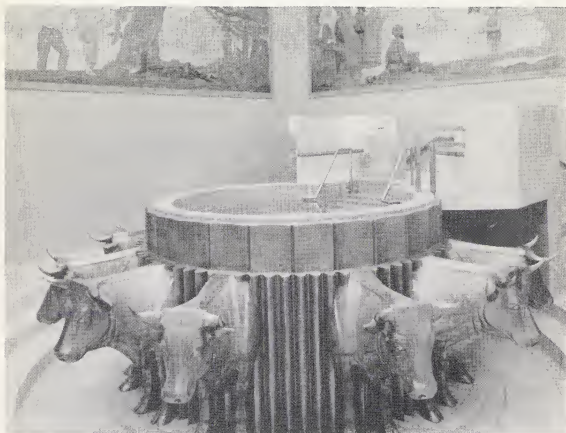
egoistisk, hvis disse velsignelser kun var tilgængelige for de forholdsvis få mennesker der kvalificerer sig til at komme i templet, blandt de milliarder af vor Faders børn som har levet på jorden. Vor Fader har, ud fra sin store kærlighed til sine sønner og døtre, sørget for en udvej hvorved alle mennesker som lever eller har levet i den sidste ende kan få mulighed for at acceptere disse tempelordinanser og opnå fordelene derved.

Arbejdet med at sørge for at alle mennesker får mulighed for at acceptere tempelordinanserne, og dermed opnå fordelene derved, er byrden og velsignelsen ved det store stedfortrædende arbejde som finder sted i Herrens huse. Hvilken bemærkelsesværdig og vidunderlig ting er det ikke, at

dem der lever kan administrere de jordiske ordinansers velsignelser for de mennesker som er døde uden at de fik mulighed for at høre evangeliet eller acceptere det. Der udøves ingen tvang overfor de afdøde med hensyn til om de vil acceptere den ordinanse der bliver udført. Men den der tilvejebragte planen har påtvunget os at give dem som har forladt dette liv denne mulighed. Således er det arbejde der udføres både bemærkelsesværdigt og enestående. Det er et stort kærlighedsarbejde som udføres frivilligt og tilbydes frivilligt.

Når jeg ser på de millioner sidste dages hellige der arbejder i Herrens templer, som stedfortrædere for de døde, forundres jeg og fyldes med taknemlighed mod den Almægtige,

Døbefont i Idaho Falls templet i Idaho.

fordi han har tilvejebragt en måde hvorved alle hans børn kan blive velsignede, og fordi han har skænket dem den tro der kræves for at udføre dette uselviske arbejde.

De som udfører dette bemærkelsesværdige arbejde forventer ingen tak og de modtager heller ingen. Det er rigtigt at der er kommet tilkendegivelser fra dem på den anden side til jordiske mennesker. Men dette hører til undtagelserne. Folk som arbejder i templet forventer ikke sådanne tilkendegivelser. De arbejder som et folk dag efter dag og år efter år i tro, og ud fra en kundskab og overbevisning de har modtaget gennem Helligåndens kraft. Enhver anden slags arbejde jeg kan komme i tanke om, medfører én eller anden form for belønning, en slags kompensation for det arbejde der er ydet. Selv om der måske findes en vis forventning om at han eller hun som har arbejdet her i templet, engang med tiden vil modtage tak i en anden sfære, af dem som fik gavn af denne tjenesteydelse, så er det ikke denne

forventning der på nogen måde motiverer de trofaste og hengivne mænd og kvinder til at tilbringe de mange timer i Herrens hus.

Tænk på det forunderlige ved dette arbejde! Det bevæger sig hen imod den ånd hvorved Kristus gav sit liv for alle mennesker, ligesom enhver anden tjenestegerning jeg kan komme i tanke om gør det. Motiverne til at arbejde i templerne er fuldstændig uselviske. Og er der noget som verden har brug for, er det uselviskhed. Jeg kan i hvert tilfælde ikke forestille mig hvad det ellers skulle være.

Men det er her som med alt andet af Herrens arbejde, der findes velsignelser, jordiske såvel som evige. Og Frelseren sagde selv om alle dem der arbejder kærligt og hengivent med hvad som helst i hans værk: „Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærges det.“ (Matt 10:39, se Joseph Smiths oversættelse af Matt. 10:34). □

Ideer til hjemmelærere

1. Fortæl en personlig oplevelse om tempelarbejdets velsignelser. Bed familiens medlemmer fortælle om lignende oplevelser eller følelser.

2. Findes der nogle skriftsteder eller andre citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. På hvilke måder berører

de ordinanser der udføres i Herrens Hus, mulighederne for at vor himmelske Faders børn kan blive ophøjet?

4. På hvilken måde er „motiverne for at arbejde i templet fuldstændig uselviske“?

5. Ville denne samtale blive bedre hvis I talte med husets overhoved før besøget?

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål: Der er stor ulighed mellem mennesker både med hensyn til rigdomme og talenter. Vil Herren udligne dette?

Svar:

Robert J. Matthews
formand for Department of
Ancient Scripture, Brigham
Young University.

Folk i denne verden lever under vidt forskellige forhold, tilsyneladende ofte rent tilfældigt - nogle har intellektuelle evner, et behageligt væsen, er velhavende, har en god uddannelse eller et tiltrækkende ydre, mens andre er født i den yderste fattigdom, er legemligt skrøbelige, har en lav intelligens eller andre „handicaps“.

Der findes ingen forklaring på de særlige årsager som bevirker at et menneske fødes til at leve under sine særlige forhold, eller får flere „fordele“ end andre. Vi ved simpelthen ikke nok om alle disse forskelligheder. Men der er visse fundamentale, evige principper som vedrører alle mennesker, og som vi kan have gavn af.

For det første er vi yderst heldige at vi er medlemmer af kirken, og således har lige adgang til en „meget kostbar perle“ - evangeliet. Apostlen Paulus regnede „alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre.“ (Fil. 3:8). Den vigtigste faktor er, om et menneske har Jesu Kristi evangelium eller ej. Forskellen mellem at være rig eller fattig på jordisk gods er helt uden betydning i sammenligning med forskellen mellem at have evangeliets velsignelser eller ej.

For det andet lærer vi i evangeliet at livet på jorden ikke er begyndelsen på vor eksistens. Hver eneste én af os er et bogstaveligt, intelligent, åndeligt barn af him-

Spørgsmål og svar

Robert J. Matthews

melske forældre. Vi havde alle hver vor personlighed som kunne tænke, lære, handle og reagere, før vi kom til denne verden.

Det er klart at det liv vi levede før vi kom til jorden, havde noget at gøre med nogle af vore personlige egenskaber, mens nogle af dem har noget at gøre med nogle af de religiøse muligheder vi får (se Alma 13:2-11 og Abr. 3:22-23).

For det tredje kommer vi tilsyneladende til verden på et tidspunkt og under forhold som Gud afgør (se Ap. G. 17:24-27 og 5 Mos. 32:7-8).

Med hensyn til sit livs formål bemærkede Nephi: „(Herren) gør ikke noget, medmindre det er til gavn for verden.“ (2 Ne. 26:24). Alle Guds domme er ikke forkyndt

menneskene (L&P 29:30), men vi kan være sikre på at hans domme er foretaget i hellighed, retfærdighed og barmhjertighed. En af de væsentlige sandheder vi bør huske findes i det svar Joseph Smith modtog fra Herren, da han bad for at få noget at vide om sine forhold i Liberty fængslet: „Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.“ (L&P 122:7). Når vi betragter vore jordiske forhold som en del af evigheden, vil de sandsynligvis betyde meget lidt ud over hovedformålet med dem, nemlig at modtage et fysisk legeme, udvikle sjælen, og sætte os i stand til i den sidste ende at kunne sammenligne forholdene her på jorden, borte fra Guds nærhed, med forholdene i livet før vi kom til jorden og livet efter døden, hvor Guds planer følges nøjere.

Et fjerde fundamentalt princip vi skal huske på er, at vi ikke bør misunde andre som ser ud til at have en nemmere tilværelse end vi har. Det der ser ud som fordele - som f.eks. verdslig rigdom, berømmelse, indflydelse eller en nem tilværelse - er måske i virkeligheden svære prøvelser. Hvis disse ting ikke styres ordentligt

Spørgsmål og svar

kan de blive årsag til åndeligt fald. På den anden side kan fatigdom, prøvelser og vanskeligheder i virkeligheden være velsignelser for de mennesker som har dem, men de ville ønske at de ikke havde dem. Lige nu er det hovedsageligt et spørgsmål om tro og tillid, og det er ikke nødvendigvis den værste situation vi kan komme i. Hvis vi vil leve ved tro og udsætte de endelige konklusioner med hensyn til nogle af livets problemer, kan vi få hjælp til at udvikle ydmyghed, åndelig modenhed og tålmodighed.

USA, s 16. præsident, Abraham Lincoln (1809-1865), er blevet tilskrevet disse ord: *„Alt hvad jeg ved om Gud får mig til at stole på ham, med hensyn til alle de ting jeg ikke ved.“*

For det femte lærer vi i evangeliet at livet på jorden er en prøve - en prøvetid. Vanskeligheder hører med til et normalt liv i en sådan prøvetid. Fremgangen kommer ved at overvinde sådanne vanskeligheder. Herren giver menneskene svagheder for at de kan være ydmyge (se Ether 12:27), men også for at alle ting kan samvirke til gode for dem som elsker Herren og holder hans bud (se Rom. 8:28). Vor situation i livet kan

ganske enkelt være en del af prøven i livet.

Nogle tror fejlagtigt at alle uheld og/eller ubehageligheder kommer direkte fra Gud, og at Gud derfor ene og alene er ansvarlig for ethvert menneskes forhold. Samtidig med denne tro mener man at alle vanskeligheder er en direkte og omgående konsekvens af at synde. Desværre er der visse medlemmer i kirken som også har en tendens til at tro dette. Hvor ofte hører vi ikke nogen sige:

„Hvad har jeg gjort at jeg fortjener dette?“ Frelseren belærte imidlertid om at modgang eller lidelser ikke nødvendigvis er Guds straf for synder (se Luk. 13:1-5 og Joh. 9:2-3, 39). Og profeten Joseph Smith har fastslået at det er et „vanhelligt princip“ at tro at et menneske er uretfærdigt fordi det bliver ramt af død eller sygdom. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 192).

Jobs beretning viser at Herren tillader prøvelser, som bl.a. kommer til at betyde at man mister sine venner og ejendele. Men det er ikke nødvendigvis en straf for synd, for i Jobs tilfælde var det for at give ham *erfaring*. Josef i Ægypten overvandt også stor modgang, og blev et bedre men-

Spørgsmål og svar

neske på grund af sine erfaringer. Menneskesjælen kan modnes gennem prøvelser og lidelser, hvis den pågældende ser rigtigt på sine oplevelser. Disse ting kan have en forædlende indflydelse, og denne forædling eller erfaring er en slags *kompensation* for de problemer vi kommer ud for her på jorden. En sådan åndelig modenhed, man får som belønning, er ikke kun til gavn for os i dette liv, men også i evigheden.

Og lad os til sidst se på Malakias' ord. Han lagde mærke til de problemer der eksisterede blandt folk på hans tid:

„I siger: ‚Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgeklædte for Hærskarers Herres åsyn?

Nej, vi må love de frække! De øver gudløshed og kommer til vejs; de frister Gud og slipper godt derfra.

Da talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter, og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukømmes, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som

en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.

Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.” (Mal. 3:14-18).

Malakias gør det således klart at de tilsyneladende uretfærdigheder i dette liv i den sidste ende vil blive udlignet af Gud.

Et er sikkert - det vigtigste vi skal tænke på er ikke så meget hvordan vore forhold er (hvem der er rige, hvem der er fattige, hvem der er populære og hvem der ikke er det), men spørgsmålet er snarere hvordan vi reagerer på disse forhold. Vore følelser for dem, og det vi gør ved dem, har større betydning end forholdene i sig selv. Som følge af livet her på jorden, hvorved vi opnår et fysisk legeme, møder vi vanskeligheder og opnår erfaringer - hvilket alt sammen kan hjælpe os til fremgang mod evigt liv. Og som Paulus sagde, er problemerne i dette jordeliv ikke noget at tale om i sammenligning med den herlighed som skal åbenbares på os (se Rom. 8:16-18). At være tilstrækkelig åndelig moden til at kunne deltage i denne glæde vil uden tvivl være tilstrækkelig kompensation. □

PRIMARY I VORE DAGE

En samtale med primarys hovedpræsidentskab

**Præsidentinde Søster Dwan J. Young,
førsterådgiver søster Virginia B. Cannon
og andenrådgiver søster Michaelene P. Grassli.**

Red.: I har nu virket som primarys præsidentskab i over 2 1/2 år, kunne I fortælle om nogle af de ting I har lært om primary?

Søster Young: Jeg har lært at børn i hele verden er mere ens end de er forskellige. Deres behov, ønsker og iver efter at lære er det samme. Og hvor som helst jeg kommer bliver jeg imponeret af deres evner og muligheder.

Søster Cannon: De ledere vi møder har den samme iver. Nogle er nye i kirken, og mangler øvelse og baggrund - men de er ivrige efter at vide hvordan de kan hjælpe børnene og er villige til at gøre det.

Søster Grassli: Jeg er også imponeret af den omsorg lederne har for børnene, som er udsat for større indflydelse

udenfor kirken end nogen sinde før. Primarys historie handler om interesserede og hengivne ledere og lærere. Red.: Søster Young, hvad mener du er primarys formål?

Søster Young: Formålet med primary er at undervise vore børn i Jesu Kristi evangelium ved at give dem religiøs belæring og ved at få dem til at deltage i aktiviteter.

Red.: Synes I at dette mål bliver opfyldt?

Søster Young: Jeg vil sige det sådan, at jeg synes at den første del: undervisningen i evangeliet, hovedsageligt bliver imødekommet. Vi må opfordre primaryledere og -lærere til at gøre en større indsats med hensyn til aktiviteter. Når alt kommer til alt er det gennem aktiviteter børnene lærer

hvordan de anvender hvad de har lært i lektietiden.

Vi har for eksempel som led i primary om søndagen noget vi kalder „fællestid“, hvor børnene præsenterer klasseprogrammer for de øvrige i primary. Vi håber at i det mindste halvdelen af fællestiden benyttes til klasseprogrammer, hvor børnene kan undervise hinanden i det de har lært.

Søster Grassli: Børnene kan lære hvordan man anvender de forskellige afskygninger af evangeliet, når de kommer til aktivitetssdagen som er berammet til 4 gange om året. Aktiviteten kan være hvad som helst lige fra et sportsstævne, hvor man kunne lægge vægt på visdomsordets værdi, til at lære at ofre sig gennem tjenesteprojekter.

Red.: Hvordan kan forældrene hjælpe deres børn med at gøre primary til en oplevelse?

Søster Young: Jeg vil foreslå at forældrene, når familien kommer hjem fra søndagens møder, taler individuelt med hvert barn og spørger: „Hvad talte I om i din primaryklasse i dag?“ Hvis mit barn regelmæssigt kom hjem uden tilsyneladende at have lært en eneste ting, ville jeg tale med hans eller hendes lærer, såvel som med primarypræsidentinden, for at finde ud af hvad der sker i den pågældende klasse. Jeg ville som mor ønske at sikre mig at der bliver givet en lektie, og at barnet får mulighed for at deltage.

Søster Cannon: Jeg tror at noget af det bedste vi kan gøre for vore børn er at understrege de ting hjemme, som børnene har lært i deres primaryklasse. Børnene opnår åndelig styrke, når de oplevelser de får i kirken og den

lærdom der gives i hjemmet supplerer hinanden.

Red.: Nu hvor kirkens samlede mødeplan har fungeret i næsten 3 år, er det så således at primarylærerne er blevet mere fortrolige med at undvære hjælpeforeningen, søndagsskolen og præstedømmemødet?

Søster Grassli: De fleste er. Vi har set hvordan nogle lærere selv har opdaget, at når de arbejder i primary modtager de ikke alene velsignelserne ved at tjene, men de bliver også personligt velsignet med åndelig udvikling.

Søster Cannon: Undervisningen i primary er et så væsentligt og vigtigt arbejde, at hvis lærerne kan få fornemmelsen af hvad det er de gør vil det hjælpe dem til ikke at være så bekymrede over hvad de måske går glip af.

Søster Young: Vi vil gerne sige til de søstre der arbejder i primary: Vi forventer at I kommer til hjemkundskabsslektierne som holdes i ugens løb, vi forventer at I er besøglærere, og at I engagerer jer i barmhjertighedstjeneste, samt at I tager vare på jeres tempeløgaver, men om søndagen ligger jeres opgaver i primary, og det er dér I bør være.

Medlemmerne af det melkisedeske præstedømme har i mange år måttet undvære deres kvorumsmøder for at kunne undervise det aronske præstedømme, og jeg har en formodning om at de har nydt om den tid og de muligheder de fik ved at betjene de unge og lede deres åndelige udvikling. Primary er en mulighed for at tjene andre, både for søstre og for medlemmer af præstedømmet.

VARMEN VED EN VINTERDÅB

Hildegard Hahl

Mine forældre undersøgte kirken i Tyskland under første verdenskrig, selv om det ikke var tilladt at have missionærer i landet på dette tidspunkt. Min mor hørte først om evangeliet af én af mine kusiner som er ældre end jeg, og hvis familie havde fornægtet hende fordi hun havde tilsluttet sig kirken. Min far gav min mor lov til at komme til møderne og til at tage min bror og mig med, men han ville ikke selv have noget at gøre med kirken. Så var der en arbejdskammerat som gav min far en Mormons Bog og fortalte ham om kirken. Min far læste bogen, studerede evangeliet og begyndte at gå i kirke sammen med os. Da grenspræsidenten foreslog min mor at blive døbt sagde hun, at hun og børnene var parate men at hun ville vente på sin mand. Min far sagde: „Jeg er også parat.“ Men min mor fortalte ham at han ikke var parat fordi han stadig røg pipe. Min far brækkede sin pipe i tre stykker, og smed den ind i kakkellovnen. Som guldsmed og urmager var han vant til at arbejde ved et højt bord mens han røg en lang pipe som nåede helt ned til gulvet, så det krævede virkelig noget af ham at holde op med at ryge.

Det var ikke lovligt at døbe på dette tidspunkt, så derfor aftalte vi at mødes med nogle hellige i en sporvognsremise om aftenen, og derpå køre ned til floden for at afholde dåbshandlingen. Den aftalte dag kom jeg hjem fra skolen og var så syg at jeg ikke kunne spise min aftensmad. Da vi skulle gå hjemmefra havde jeg det endnu værre, og min mor sagde at jeg måtte vente med at blive døbt til senere. Jeg holdt på at jeg ville døbes nu, og at jeg ikke ville vente længere. Vi kørte med sporvognen i næsten en time for at nå ud til floden, og derpå gik vi gennem parken hen til det sted hvor dåben skulle finde sted.

Da vi stod af sporvognen var jeg så syg at jeg hverken kunne tale eller gå. Min far og nogle af brødrene skiftedes til at bære mig. Da vi kom ned til floden så vi en politimand der sad på vagt, han sad lænet op ad et træ og sov. Der var spændt pigtråd over stien som førte ned til floden, men nogle af brødrene holdt pigtråden fra hinanden så vi kunne krybe igennem. Vi opdagede at floden var frosset til, men brødrene brød isen, og så blev jeg spurgt om jeg stadig ønskede at blive døbt den aften. Det var omkring

midnat. Jeg nikkede, for jeg kunne stadig ikke tale, og jeg var den første af 11 mennesker (3 børn og 8 voksne) der blev døbt. Da jeg blev sænket ned i vandet følte jeg det som om der blev pillet en tyk skal af mig, det har sikkert været på grund af det kolde vand. Bagefter kunne jeg selv kravle op over dæmningen, og følte mig rask igen. Min mor og nogle søstre hjalp mig med at blive tørret og klædt på. Bagefter sad jeg på en lille klapstol og blev bekræftet som medlem af kirken. Efter dåben tog vi hjem på samme måde som vi var kommet, langs den snævre sti, gennem pigtrådshegnet, og forbi betjenten som stadig sov. Månen skinnede så lyst og klart at det næsten var som dagslys i natten, og på vejen tilbage til sporvognsremisen sang vi hyldestsalmer til vor Fader i Himlen.

Nogen tid efter at krigen var afsluttet kom der atter missionærer til Tyskland, og en søndag havde vi én af de nye missionærer fra Amerika til middag i vort hjem. Han kunne slet ikke tale tysk. Mine forældre kunne noget engelsk, eftersom de have boet i Liverpool i England i fire år. Om aftenen fulgtes vi allesammen ad til nadvermødet, hvor den nye ældste var blevet bedt om at tale. Jeg kan huske jeg syntes det var så synd for ham, når han ikke kunne spor tysk, og jeg spekulerede på hvad han mon ville sige. Han havde ikke tid til at skrive en tale af efter én af de andre ældster som havde været der et stykke tid.

Men han talte i over en time. Han bad de hellige rejse til Amerika, fordi der ville komme endnu en verdenskrig som ville blive værre end den der netop var afsluttet. Det var forfærde-

ligt at få at vide, fordi lidelserne fra den sidste krig stod stadig levende i vor erindring. På vejen hjem fra mødet spurgte jeg mine forældre på hvilket sprog missionæren havde talt. Jeg vidste at det ikke var tysk, og jeg vidste at det hellere ikke var engelsk,

På vejen tilbage til sporvognsremisen sang vi hyldestsalmer til vor Fader i Himlen.

skønt jeg ikke forstod engelsk. Alligevel forstod jeg hvert eneste ord han sagde. Min far sagde at jeg aldrig måtte glemme denne oplevelse, for jeg ville sikkert aldrig nogen sinde høre noget lignende igen. Denne ældste havde talt i tunger.

Fra den dag talte mine forældre ikke om ret meget andet end deres planer om at emigrere til Amerika. Min far tog først afsted, og omtrent et år senere sendte han bud efter min mor, min bror og mig. Min mor blev først nægtet tilladelse til at forlade Tyskland fordi hun havde dårligt hjerte, men hun insisterede på at min bror og jeg skulle tage afsted. Et halvt år senere fik hun lov til at komme over til os.

Alt hvad missionæren havde forudsagt kom til at passe. Min søster som ikke accepterede evangeliet, og som stadig bor i Tyskland, fortalte om de ting der skete der, og det var nøjagtigt som ældsten havde forudsagt. □

PRÆSTEDØMME- VELSIGNELSER

Dennis L. Lythgoe

Medlemmer af det melkisedekske præstedømme har det privilegium at kunne deltage i præstedømmets ordinanse til velsignelse af de syge, og har myndigheden til at gøre det. „Er nogen iblandt jer syg,“ skrev Jakob, „skal han kalde menighedens ældste til sig, og de skal bede over ham, efter at de i Herrens navn har salvet ham med olie.“

Men ud over myndigheden er der dog god brug for at handle ved tro og inspiration: „Så vil troens bøn frelse den syge, og Herren skal rejse ham fra sygelejet.“ (Jak. Brev 5:14-15).

Tro, inspiration og myndighed - disse tre ting er alle nødvendige for at give præstedømmevelsignelser.

Jeg har hørt en apostel fra vort århundrede, ældste Matthew Cowley, fortælle hvordan han velsignede et lille barn på New Zealand efter en Maori fars anmodning. Ligesom han skulle til at begynde sagde barnets far: „Samtidig med at du giver ham et navn, så vær sød også at give ham sit syn. Barnet er født blind.“

„Jeg blev ganske overvældet,“ sagde ældste Cowley. „Jeg tvivlede, men jeg vidste at denne polyneser var i besiddelse af den enkle tro som et barn har, en tro der ikke er sløret af psykologi eller anden menneskelærdom, men en enkel tro på Gud og de

løfter han har givet gennem sin Søn, Jesus Kristus. Jeg navngav dette barn og til sidst samlede jeg tilstrækkelig mod til at velsigne det til at kunne se.

... Jeg så ham for et par måneder siden. Han er nu 6-7 år gammel og løber rundt over det hele, og han kan se lige så godt som jeg kan i dag.“

En anden stor oplevelse jeg har haft i mit liv foregik i New Zealand hvor jeg virkede som missionær, og hvor en Maori-kvinde gjorde et dybt indtryk på mig. Hun var alvorligt syg og blev bragt til hospitalet for at blive opereret. Det var tvivlsomt om hun ville overleve, fordi hun var meget kraftig og højt oppe i alderen.

Hun bad mig velsigne hende idet hun sagde: „Jeg ved jeg vil komme mig hvis du vil give mig en velsignelse ældste!“ Jeg var inderligt klar over mit ansvar, og bad ved hendes sengekant før jeg gav hende en velsignelse. Derpå fik hun gennem mig en velsignelse som overraskede både min kammerat og mig, fordi den var så positiv - og jeg var bekymret og bange for at jeg havde ladet mig påvirke af mine egne ønsker om hendes helbredelse. Hun tog min hånd og sagde: „Tak skal du have. Vi ses i kirken næste søndag.“

Jeg troede hende ikke. Men operationen var vellykket og hun kom sig

fuldstændigt - og hun kom til vidnesbyrdmødet den næste søndag. Selv om hun var fysisk svag rejste hun sig og takkede begejstret Herren fordi han havde hjulpet hende i en kritisk

stund. I dette tilfælde var hendes tro det centrale i velsignelsen. Det er dog vigtigt for os at huske på at Herrens ønsker somme tider er anderledes end vore. Som hans repræsen-

tanter, under udførelsen af præstedømmets pligter, er det bydende nødvendigt at vi er modtagelige for hans inspiration. En missionær jeg kendte har haft en chokerende oplevelse en

Udover behovet for en velsignelse under sygdom, har børn brug for velsignelser når de bekymrer sig over . . . forskellige problemer.

gang han gav en velsignelse. Han arbejdede på et istandsættelsesprojekt på en grensbygning i New Zealand. Grenspræsidenten som var ved at reparere taget, mistede fodfæstet og faldt ned på fortovet. Missionæren løb omgående hen til ham og gav ham en kraftig velsignelse, idet han lovede ham at han ville overleve og blive fuldstændig rask. Et øjeblik efter døde grenspræsidenten.

Missionæren der fuldstændigt havde mistet sine illusioner gik hjem og skrev tre breve: ét til sin missionspræsident, ét til sin biskop og ét til kirkens præsident. I brevene beskrev han sin skuffelse over præstedømmet, og sin beslutning om at afbryde sin mission. Derpå gik han i seng.

Efter en hel nat at have bekymret sig, kæmpet og bedt om og om igen, blev han lidt efter lidt klar over at Herrens vilje var sket, og at han måtte søge Herrens inspiration og vejledning oprigtigt, før han påtog sig at administrere en velsignelse.

Jeg har engang handlet lige så hurtigt. Min hustru Marti fik problemer tidligt i sit svangerskab, og jeg gav hende øjeblikkelig en kraftig velsignelse, hvor jeg lovede hende at hun ville bevare sit helbred og at barnet ville leve. Så snart jeg var færdig vidste jeg at jeg havde handlet forkert, og at det ufødte barn i virkeligheden var dødt.

Efter at have fastet og bedt bad jeg et andet præstedømmemedlem hjælpe mig med at give min hustru endnu en velsignelse. Denne gang lyttede jeg omhyggeligt til Herrens vejledning, og opdagede at jeg ikke kunne love at barnet ville leve, men derimod at Marti ville blive mor til andre sunde børn. Det ventede barn levede heller ikke, men vi fik fire børn som opfyldelse af velsignelsen. Selv om jeg i den anden velsignelse ikke havde sagt hvad jeg ønskede at sige, så kunne både Marti og jeg nyde den fred der kommer gennem Åndens trøst.

Præsident Spencer W. Kimball har forklaret forbindelsen mellem at følge Guds vilje og at udføre salveordinansen for en syg:

„Herren har forsikret os at den syge vil blive helbredt hvis ordinansen bliver udført, hvis der er tilstrækkelig tro, og hvis den syge ‚ikke er bestemt til at dø.‘ (Se L&P 42:44-48). Men der er tre ting som alle skal tilfredsstilles. Mange lever ikke i henhold til ordinansen, og et stort antal er ikke villige, eller også evner de ikke at udøve tilstrækkelig tro, men der er endnu en faktor som også er vigtig: ‚hvis de ikke er bestemt til at dø.‘

Præsident Kimball har også erklæret: „Præstedømmets magt er ubegrænset, men Gud har klogt givet os hver

især visse begrænsninger. Jeg kan udvikle større magt i præstedømmet, efterhånden som jeg lever mere fuldkomment, men jeg er alligevel taknemlig for at jeg ikke, selv gennem præstedømmet, kan helbrede alle syge. Jeg kunne komme til at helbrede folk som skulle dø. Jeg kunne lindre lidelser for folk som skulle lide. Jeg er bange for at jeg ville forstyrre Guds formål og hensigter.”

Det er dog vigtigt at vi, dersom vi bliver bedt om at give en præstedømmevelsignelse, gør det, ikke alene med tro på Herrens magt, men også med et ydmygt ønske om at modtage Herrens inspiration og kende hans vilje, og derpå udfører hans vilje når vi modtager hans vejledning.

Jeg kender nogle medlemmer af præstedømmet som mangler erfaring med hensyn til åndelige sager eller som ikke kan mærke inspirationen, og de tøver med at give en velsignelse af frygt for at gøre noget forkert eller sige de forkerte ting. Andre beder bønnen

til vor Fader i Himlen fremfor at give præstedømmevelsignelser. Det er imidlertid nødvendigt både at *bede til* vor himmelske Fader og *modtage inspiration fra* ham, for begge dele er bestemte led i kommunikationen med vor Fader i Himlen, og i den udstrækning passer de under administrationen af præstedømmet, ved at give velsignelser og for at udveksle tro og inspiration.

Det er forståeligt at vi til tider kan føle os utilstrækkelige til denne opgave. Men hvis vi har det melkisedekske præstedømme og er værdige til at bruge det, har vi også et ansvar for at gøre det. Det første vi bør tænke på er dog at søge Herrens hjælp gennem ydmyg bøn før vi giver velsignelsen. Således er salvelse af syge, hvilket er en præstedømmeordinanse, strengt taget på visse måder helt forskellig fra en bøn. Det er en ordinanse der udføres ved præstedømmets myndighed, hvilket er magten til at handle i Guds navn. Dette betyder at Herren

Kære abonnent:

Hvis du har planer om at flytte, (eller for nylig er flyttet, og Den danske Stjerne stadig bliver sendt til din gamle adresse) vær da så venlig at oplyse os om din nye adresse. Den letteste måde at gøre dette på er at forandre mærkeseddelen med din adresse på kuverten og sende den tilbage til Nordisk Distributions Center.

Det samme gælder hvis vi har lavet en computerfejl i adressen. Tak for din hjælp.

Vor adresse er: Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø

giver os lov til at *handle for ham* og benytte hans magt når vi bliver vejledt til at gøre det. Bøn er naturligvis en magtfuld måde at kommunikere med Herren på - og bøn har frembragt mange mirakler. Men Herren har givet os lov til at salve de syge ved præstedømmets magt, og til at komme med passende anmodninger med hensyn til anvendelsen af præstedømmets magt. Således udvides den administrerende kreds til også at omfatte Herren som har lovet: „Hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.“ (Matt. 18:20). Vi bærere af præstedømmet har mange muligheder til at salve de syge. Vi kan reagere på kvorumspræsidentens opfordring og tilbringe en aften på et hospital med at salve de syge, eller vi kan tage ud til et wardsmedlem der er ramt af sygdom. Men det vigtigste

sted vi kan anvende vort præstedømme er i vort eget hjem. Vor familie har ofte brug for det - som for eksempel når der er sygdom, når et barn bliver født, når der hersker mismod eller nedtrykthed - og disse ting kan give anledning til en inspirerende velsignelse.

Udover behovet for en velsignelse under sygdom, har børn brug for velsignelser når de bekymrer sig og er bange for ikke at blive accepteret, for kammeraternes pres, for ikke at kunne klare sig i skolen, hvis de er uenige med en lærer, eller har forskellige andre problemer. En far kan ved at modtage inspiration på sine børns vegne, tidligt i livet udvikle en fortrothed med dem og opnå en tillid hos dem der vil vare op igennem årene og hjælpe med til at bevare et stærkt sammenhold i familien. Et barn som husker sin fars oprigtige og åndelige omsorg i vanskelige stunder vil mere beredvilligt betro sig til ham når det drejer sig om mere kritiske ting. Børn har også brug for den inspiration de kan få gennem en fars velsignelse før de store begivenheder sker i deres liv, som f.eks. en mission, militærtjeneste, uddannelse og ægteskab. (Der skal ikke anvendes olie ved velsignelser der gives som trøst og vejledning). Med hensyn til salvelser har jeg selv haft anledning til at salve mit eget barn under pludselig sygdom. Det hændte en nat hvor vor ældste søn, Darrin havde forfærdelig ørepine. Han havde grædt højt på grund af de stærke smerter, men så snart jeg havde givet ham en velsignelse, så han ud til at få det bedre og han dyssedes i søvn, tilsyneladende helt udmattet.

Den næste morgen tog vi ham med til børnelægen, der fortalte os at Darrins trommehinde var bristet om natten, og at dette havde lindret presset som opstod på grund af den alvorlige infektion, og således kunne han sove. Vi blev forbløffet fordi vi vidste nøjagtigt hvornår dette var sket. Men der var dog en alvorlig mulighed for at drengens hørelse var permanent skadet, og derfor rådede lægen os til at tage ham med hen til en ørespecialist når medicinen havde mildnet infektionen. Da vi kom til ørespecialisten et par uger senere blev vi forbløffet over at specialisten ikke kunne se noget som helst tegn på at Darrins øre havde været sygt. Han fortalte at tromme-

hinden var hel og at der ikke var tegn på at den havde været bristet. Det var en stor og rørende oplevelse som på en særlig kraftig måde lærte os om Herrens magt og det effektive ved præstedømmevelsignelser.

Herren har lovet at vores frimodighed kan blive „større . . . for Guds åsyn“. (L&P 121:45). Når Gud inspirerer sin tillid til os, bliver vi i stand til at benytte den myndighed Gud har givet os, og til at finde anledninger til at bruge den med en bøn i hjertet og på en positiv måde. □

Billeder af Eldon K. Linschoten og Jed A. Clark.

Lad os tale om det

Når I har læst „Præstedømmevelsignelser“, enten hver for sig eller sammen i familien, får I måske lyst til at drøfte nogle af følgende spørgsmål på et tidspunkt hvor I studerer evangeliet:

1. Hvilken rolle spiller bøn i forbindelse med præstedømmets velsignelser? Hvilken rolle spiller tro?

2. Hvorfor er det vigtigt „oprigtigt at søge Herrens inspiration og vejledning“ før der gives en præstedømmevelsignelse?

3. Kender I nogen som har modtaget en præstedømmevelsignelse for at blive

rask, uden at blive det? Hvilke oplysninger giver præsident Spencer W. Kimball i denne artikel med hensyn til sådanne tilfælde?

4. Har I nogen sinde modtaget en velsignelse som har givet jer trøst eller råd? Hvad følte I dengang? Hvilke oplevelser har I haft i jeres familie som kunne gøre det passende at der blev givet en sådan velsignelse?

„ELSKER DU MIG MERE, END DE ANDRE GØR?“

Celestia Whitehead

Jeg var dengang en ung mor med 5 børn under 6 år. Min mand Van, var netop blevet færdig med det første år i sit jurastudium. I familien beskæftigede vi os meget med evangeliet, og Herren havde velsignet os, i virkeligheden var vi i vort ægteskabelige liv nærmest fritaget for alvorlig mod-

Jeg bad om at mine smerter måtte blive lindret, og om styrke til at holde ud, og jeg blev overrasket og ydmyg over de hurtige svar på mine bønner.

gang. Mit liv drejede sig mest om min familie. Jeg elskede at være hustru og mor, men alligevel måtte jeg somme tider erkende at min liv var så fyldt med husligt arbejde og hverdagspligter at jeg savnede virkelig åndelighed. Jeg vidste dog ikke hvordan jeg skulle ændre på tingene. Vi forsøgte at takke for vore velsignelser, men da vi ikke oplevede modsætninger, hvordan kunne vi så vide hvor velsignede vi i virkeligheden var?

Lehis belæring til Jakob om at der er nødt til at være en modsætning i alle

ting (se 2 Ne. 2:11-15) skulle snart få en ny betydning i mit liv. Nu ved jeg at der skal modsætninger, lidelser og modgang til for at vække os så vi kan se hvad der har ægte værdi i livet. Jeg har også fundet ud af at én af de største lektier man får under modgang er, at man lærer at acceptere Herrens vilje og stole fuldtud på ham.

Jeg havde i nogen tid haft svimmelhedsanfald, kvalme, besvær med at holde balancen samt andre forstyrrende symptomer. Jeg havde et lille barn jeg ammede. Van var i færd med at forberede sig til sin afsluttende eksamen. Det var et meget upraktisk tidspunkt for mig at blive syg, men det blev jeg, og vi var nødt til at gøre ét eller andet ved det. Da lægen havde undersøgt mit indre øre sendte han mig til en neurolog som omgående indlagde mig på hospitalet til en undersøgelse.

Undersøgelserne var smertefulde og gav mig en forfærdelig hovedpine og kvalme. Jeg bad mange gange om at mine smerter måtte blive mindre, og om styrke til at holde ud, og jeg blev overrasket og ydmyg over de hurtige svar på mine bønner. Lægerne prøvede på at finde en svulst, hvilket gjorde mig lidt bange. Men Van og jeg var naive nok til at tro at det ikke var noget særligt, og at jeg kunne blive opereret for det og blive helt rask. Prøv at

forestille jer mine følelser dengang neurologen en morgen kom ind, så alvorligt på mig og sagde at de havde fundet en hjernesvulst. Det var alvorligt. Han fortalte min mand at man ikke kunne operere for en sådan svulst og at den var ondartet. Vi blev lamslåede. Pludselig forsvandt al vor optimisme. Fremtiden så tåget ud.

Jeg tænkte hele tiden på alle grundene til at jeg ikke måtte dø: jeg kunne ikke forlade Van - hvordan skulle han klare det? Og hvad med mine små børn?

Der var mange der bad for os. Flere uger senere fandt jeg ud af at min mor havde bedt om at hun - hvis det var muligt - kunne tage min plads hvis nogen skulle dø, og jeg bliver stadig rørt over det når jeg tænker på det. Hvilken kærlighed hun dog udviste! I wardet fastede og bad de, og jeg var dybt bevæget. Mens jeg lå på hospi-

talet havde jeg ingen anelse om hvor mange dejlige mennesker der bekymrede sig for mig.

Min mand led frygteligt. Der var ikke noget at fortryde, men vi havde sådan glædet os til at blive gamle sammen! Vi havde altid været nært knyttet til hinanden. Hvordan kunne vi klare det uden at have hinanden? Han bad om forståelse, fred i sindet og om mod til at acceptere hvad der end skete.

Jeg bad også om jeg måtte få den rette indstilling. Men den forlod mig hele tiden, indtil en morgen jeg tilfældigt åbnede Bibelen og slog op på Herrens ord til Peter, og det gjorde et stærkt indtryk på mig: „Elsker du mig mere, end de andre gør?“ (Joh. 21:15). Det virkede som om han stillede mig dette spørgsmål. Elsker jeg Herren mere end noget som helst andet, end selve livet? Ja, sagde jeg til Herren. Ja, det gjorde jeg virkelig.

Til sidst kunne jeg forsones mig med tanken og sige: „Ske din vilje“ - og virkelig mene det. Og da jeg først kunne det, blev jeg fyldt med en uforklarlig fred. Jeg var ikke længere bange. Når jeg græd var det på grund af mine små børn. Hvor jeg dog hadede at skulle overlade deres opdragelse til andre! Men vi var en evig familie, beseglet i templet, og vi ville helt sikkert komme til at være sammen igen.

I denne periode følte jeg så tydeligt den sande betydning af tiden på jorden. Den er virkelig kort i et evigt perspektiv, selv om man har hundreder af år. Dem der bliver tilbage på jorden savner dem der forlader den, men de bør fylde deres liv med gode ting, og forsøge fortsat at udvikle sig. Den der er død får meget travlt i åndeverdenen.

Efter min forsoning med Gud mærkede jeg hele tiden Ånden brænde i mig, og denne styrke blev videreført til mine kære. Jeg begyndte at forstå at der var mange i åndeverdenen som ventede på mig, og jeg behøvede ikke at være bange eller ensom. Min elskede far og min stedfar var der begge to, så jeg kunne være sammen med dem. Alligevel fik jeg hele tiden den tanke at jeg måtte sørge for at holde mit liv i orden. Hvis jeg på én eller anden måde ville leve måtte jeg alligevel være parat til at dø.

Lægerne besluttede sig til at jeg skulle undersøges en sidste gang - en meget smertefuld hjernepustning. På den måde kunne lægerne lokalisere svulsten nøje og måske blive mere klar over om det var muligt at give strålebehandling med kobolt. Før undersøgelsen fik jeg en smuk præstedøm-

mevelsignelse, hvor jeg blev lovet at jeg ville blive udskrevet fra hospitalet. Mens jeg var ved at komme mig efter undersøgelsen henvendte lægen sig til min familie, og han var meget forbavset - der var ingen svulst. Der var ganske rigtigt et tomrum hvor svulsten havde været, men der var ingenting at se der. Lægerne havde ingen forklaring. De indrømmede at de var desorienterede.

Pludselig forstod jeg hvad det amerikanske udtryk „en fornyet lejekontrakt på livet“ virkelig betyder. Jeg havde fået en ny lejekontrakt. Når alt kommer til alt er vi her jo allesammen på grund af en kærlig himmelsk Faders gavmildhed og efter hans visdom. Mit „lejemål“ var blevet fornyet. Jeg forlod hospitalet efter 17 dage. Jeg kunne næsten ikke gå, men jeg var ovenud lykkelig. Dette var svaret på de mange bønner der var blevet bedt af trofaste, vidunderlige mennesker, samt virkeliggørelsen af velsignelsen og udøvelsen af præstedømmets magt.

Efterhånden som jeg blev mere rask blev min tilværelse atter fyldt med de huslige pligter, såsom at lave mad, gøre rent, vaske tøj og skifte bleer. Men mit liv var også mere end nogen sinde fyldt med taknemlighed og lykke, og med en forståelse for det stadige behov for at søge Ånden, for omhyggeligt at undervise børnene i evangeliet og bestræbe sig på at gøre sine bønner mere meningsfyldte.

Det er nu min stadige bøn at jeg vil kunne leve således at jeg er værdig til Herrens tillid. Ingen af os ved hvor længe vi skal leve. Jeg håber jeg vil få det bedste ud af al den tid jeg får. □

VIS HVAD DU TROR PÅ

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

Mine kære søskende, det er altid en glæde for mig at mødes med de hellige.

Den kirke vi tilhører er nu blevet verdenskendt for mange ting, blandt andet retskaffenhed, ærlighed og en høj moral. Kirken som sådan står for nogle ting som er anderledes end vore dages standarder og moral.

Vi er individuelle medlemmer af kirken, og således har vi vores egen personlighed. Vi repræsenterer hver især noget - enten vi gør det kraftigt eller ikke så kraftigt, om vi gør det godt eller ikke så godt.

Jeg vil gerne tale om det ønskværdige i og vigtigheden af at hvert medlem følger og forsvaret fuldt, helt og åbent det kirken bør repræsentere i vor tilværelse.

I Johannes Åbenbaring gives der en kraftig advarsel til dem der hverken er for eller imod en ting: „Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.” (Åb. 3:15-16).

Jeg er, næsten mod min vilje, blevet overtalt til at fortælle en historie. Jeg

vil gerne bede om jeres overbærenhed og tilgivelse, fordi det er en personlig oplevelse. Forhåbentlig kan den lektie jeg lærte af den være jer til en smule hjælp.

I det skæbnsvangre år 1942 blev jeg ansat som menig i USA's luftvåben. Jeg blev sat til at være nattevagt en lang, kold nat i Chanute Field i Illinois. Men jeg gik rundt og passede min post, rystende af kulde samtidig med at jeg forsøgte på at holde mig vågen, gik jeg og spekulerede hele den elendige, lange nat igennem. Da det blev morgen havde jeg taget en fast beslutning.

Jeg var forlovet og skulle giftes, og jeg vidste at jeg ikke kunne forsørge en hustru på en menig soldats løn, der var 50 \$ om måneden. Jeg syntes at jeg var nødt til at blive officer. En eller to dage efter min nattevagt udfyldte jeg min ansøgning til officerskolen. Kort tid efter blev jeg sammen med nogle andre indkaldt på en nærmere aftalt dag af den kommission som gennemgik min kvalifikation og min egnethed. Mine kvalifikationer var sparsomme, men jeg havde gået på college i to år, og udført en mission for

*Ældste
James E.
Faust*

kirken i Sydamerika. Jeg var 22 år og sund og rask. Da jeg kun var i besiddelse af disse få kvalifikationer var jeg taknemlig for på min ansøgning at kunne skrive at jeg havde været missionær for kirken.

De spørgsmål jeg fik stillet af kommissionen overraskede mig. Alle spørgsmålene var praktisk talt koncentreret om min mission og min tro. „Ryger du?“ „Drikker du?“ „Hvad synes du om mennesker der ryger og drikker?“ Jeg havde ingen problemer med at besvare disse spørgsmål.

„Beder du?“ „Tror du at en officer bør bede?“ Den officer der stillede dette spørgsmål var en hårdhudet karrieresoldat. Han så ikke ud som om han bad særlig tit. Jeg spekulerede: „Mon jeg fornærmer ham hvis jeg svarer hvad jeg virkelig tror på? Skulle jeg give et neutralt svar og ganske enkelt sige at bøn er et personligt spørgsmål?“ Jeg havde et meget stort ønske om at blive officer, så jeg ikke længere behøvede at gå på vagt en hel nat og arbejde i køkkenet, men først og

fremmest for at min kæreste og jeg kunne få råd til at gifte os.

Jeg besluttede mig til ikke at komme med udflugter, og svarede at jeg bad og at jeg syntes officerer var nødt til at søge guddommelig vejledning således som virkelige store generaler havde gjort. Jeg tilføjede at officerer på passende tidspunkter kunne forberede sig på at lede deres folk i alle passende aktiviteter, hvis lejligheden krævede det, blandt andet også i bøn. Jeg blev stillet flere interessante spørgsmål af officererne. „Bør man ikke slække på moralen når der er krig?“ spurgte en højtstående officer. „Kan man ikke retfærdiggøre at mænd gør ting i kampens hede som de ikke vil gøre derhjemme under normale forhold?“

Her var der en mulighed for at komme med udflugter, til at vinde nogle point ved at være virkelig storsindet. Jeg vidste udmærket godt at de mænd der stillede mig dette spørgsmål ikke levede efter de standarder jeg havde forsøgt at leve efter, som jeg var blevet belært om, og som jeg selv havde undervist i. Jeg tænkte ved mig selv: „Her ryger min sidste chance for at blive officer.“ Den tanke for igennem mit hoved, at jeg måske stadig skulle være trofast overfor min tro og svare med at sige, at jeg havde min egen tro med hensyn til moral, men at jeg ikke ønskede at stille dem til skue for andre. Men det var som om det flimrede for mig af de mange menneskers ansigter som jeg havde belært om kyskhedsloven dengang jeg var missionær. Jeg vidste nøjagtigt hvad skrifterne sagde om utugt og hor.

Nu kunne jeg ikke udsætte mit svar længere, og besvarede spørgsmålet om dobbeltmoral ved ganske enkelt at sige: „Jeg tror ikke der eksisterer en dobbeltmoral.“

Der blev stillet endnu et par spørgsmål. Jeg tror det var hvorvidt jeg forsøgte at efterleve og opføre mig i henhold til vor tro som vi fremlægger den for verden. Jeg forlod dette forhør, idet jeg forsonede mig med den kendsgerning at disse hårdhudede officerer som havde stillet disse spørgsmål om min tro ikke kunne lide de svar jeg havde givet, og ganske sikkert ville give mig et meget lavt pointtal. Et par dage senere da pointtallene blev opslået så jeg til min fuldstændige overraskelse at der ud for mit navn stod „95 %“. Jeg var forbløffet. Jeg kom med i den første gruppe på officerskolen, og måtte forfremmes til korporal for at blive optaget på skolen. Jeg fik min eksamen, blev sekondløjtnant, giftede mig med min kæreste, og derefter levede vi lykkeligt.

Det var en af de mest kritiske korsveje i mit liv, og én af de mange, mange gange hvor jeg har måttet gå ind for min tro, ransage min sjæl, og ligesom alle jer andre blive identificeret med kirken. Det er ikke alle de gange i mit liv hvor jeg har måttet forsvare det jeg troede på, at resultatet er blevet således som jeg kunne ønske det, men det har altid styrket min tro og hjulpet mig til at tilpasse mig andre lejligheder, hvor resultatet blev anderledes.

Ud fra denne og mange andre oplevelser har jeg opdaget, at selv om andre ikke deler vor opfattelse, men måske i

virkeligheden er fjendtligt indstillet, så vil de respektere os hvis vi er villige til at forsvare det vi tror på.

Så er der dem der blot er tilskuere. De opnår en tro i deres hjerte og sind, men af hensyn til venner, familie, økonomi eller politik kan de ikke holde sig til sandheden. Festus beskyldte Paulus for at beskæftige sig så meget med lærdom at „den megen lærdom driver dig fra sans og samlings“. (Ap. G. 26:24). Men Paulus' svar lød således:

„Jeg tror ikke der eksisterer en dobbeltmoral.“

„Kongen ved jo besked om dette og derfor taler jeg også frimodigt til ham, thi jeg er vis på, at slet intet af dette er ham ubekendt; det er jo ikke sket i en afkrog.

Kong Agrippa, tror du profeterne? Jeg ved, du tror dem.

Da sagde Agrippa til Paulus: „Der mangler kun lidt i“ (nogle af de mest bedrøvelige ord i hele den optegnede hellige historie), „at du får mig overtalt til at blive en kristen.“ (Ap. G. 26:26-28).

Hvilket sønderknusende ord „næsten“! Nogle af vore gode medlemmer holder næsten visdomsordet, eller de går næsten altid til præstedømmets møde og nadvermøde, eller holder

næsten altid familiehjemmeaften. Nogle af os betaler næsten - men ikke helt - vores tiende.

Lige siden Frelserens tid har der været mennesker som troede, men som på grund af socialt pres var bange for at blive regnet fuldtud for troende. Johannes talte om regenter der var bange for at blive socialt brændemærkede:

„Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen; thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud.“ (Joh. 12:42-43).

Og til korinterne sagde Paulus:

„Derfor, mine elskede brødre! vær faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning; I ved jo, at jeres møje er ikke forgæves i Herren.“ (1 Kor. 15:58).

For nogle måneder siden havde søster Faust og jeg det privilegium at høre søster Fay Richardsons vidnesbyrd, hun er gift med biskop Richard Richardson fra Nottingham stav i England. Hun har givet mig tilladelse til at citere hende. Søster Richardson sagde:

„Jeg har for lang tid siden i en religionstime i skolen lært ikke at være passiv med hensyn til mit vidnesbyrd. Jeg var dengang 14 år, og efter at vores lærer havde spurgt os allesammen ud om vores religion stillede hun følgende spørgsmål: 'Hvor mange af jer ved at Gud lever?'

Jeg kunne mærke at jeg blev rød i hovedet og jeg tænkte: 'Åh nej, nu er jeg nødt til offentligt at erklære hvad

jeg ved.' Jeg vidste instinktivt at ingen andre ville række hånden op, for de var alt for fornemme til at tro på Gud, men jeg rakte langsomt min hånd op. Jeg følte mig temmelig flov, og var klar over at alles øjne var rettet imod mig da jeg sagde: 'Jo, det tror jeg nok at jeg gør.'

Hvor ville jeg dog ønske at jeg ikke havde sagt det! Nu havde jeg skabt tvivl i noget som kunne være blevet et stærkt vidnesbyrd. I årene der fulgte drømte jeg ofte om at jeg var i stand til at rejse mig modigt foran den samme klasse og bære et stærkt vidnesbyrd om at Gud lever. Jeg har gentagne gange ønsket at jeg kunne genopleve denne situation, og få lov til at fortælle nøjagtigt hvor meget jeg elsker min himmelske Fader. Heldigvis lærte jeg af denne oplevelse, og jeg har aldrig siden sagt: 'Jeg tror nok, at jeg ved,' med hensyn til evangeliet."

Søster Richardson fortsatte: „For nogen tid siden blev den film der hedder *Mormons, Fact and Fantasy* vist på det offentlige bibliotek i Nottingham. Min mand ville tage derhen lige fra arbejdet, og jeg besluttede mig til også at deltage, så jeg tog dertil med bussen sammen med mine tre børn.

Omkring en halv times tid før filmen skulle vises lød en stemme ud over det hele: 'Er der nogen der vil melde sig frivilligt til at gå ud på gaden og invitere folk ind, og uddele løbesedler?' Jeg tænkte: 'Ja, det bør du gøre. Det er derfor du er kommet.' Så var der noget inden i mig der sagde: 'Du har ikke rigtig lyst til det, har du? Du er bange for at tale med fremmede men-

KALENDER FOR 1983

Som i de foregående år har hvert sprogråd indendfor det schweiziske tempeldistrikt i 1983 fået tildelt en eller flere „tempeluger“, i årets løb. En „tempeluge“, er fastsat til at være fra tirsdag til og med fredag. I løbet af hver af disse fire dage vil der blive afholdt tre endowment-sessioner. På lørdage følges en special månedlig orden. Templet er lukket om mandagen. Sessionerne i 1983 begynder tirsdag den 4. januar.

ADGANGSTIDER

Session A: 6.55 – 7.20 Adgangsbegrænsning 200 personer pr. session.
 Session B: 9.40 – 10.00
 Session C: 12.50 – 13.10
 Session D: [På fredagen før den 2. lørdag i måneden: 17.00 – 17.20].

Den 1., 4. og 5. lørdag i hver måned er alle sessioner på tysk.
 Den 3. lørdag er alle sessioner på fransk.
 Den 2. lørdag er de første to sessioner på engelsk og den tredje på tysk.

TEMPELUGER

Date	Sprog	Region	Date	Sprog	Region
JAN	4 – 7 11 – 14 18 – 21 25 – 28	Finsk Ital. Tysk Tysk	28 – 1 JUL	Tysk	Stuttgart [del] München, Stuttgart Frankfurt Nordfrankrig Danmark Spanien
FEB	1 – 4 8 – 11 15 – 18 22 – 25	Fransk Svensk Tysk Spansk	AUG	Tysk	Wien [og del af Stuttgart], Wien, Bern, Zürich Hamburg Centralsverige Lisabon Portugal
MAR	1 – 4 8 – 11 15 – 18 22 – 25	Tysk Engelsk Fransk Dansk	AUG SEP	Tysk Tysk Svensk Port. Tysk	Stuttgart [del] München, Stuttgart Lukket Nederlandene

FRA VEN TIL VEN

Ældste Angel Abrea

solskinsbarn være.' (*Syng med Mig*, B-67). Jeg sang gerne denne sang hver eneste dag - i virkeligheden blev min far godt træt af at høre netop den sang.

En dag var jeg inde med to flasker mælk til en kunde. Damen i huset hørte mig synge den sang og kom ud og spurgte: 'Hvad er det for en sang du synger?'

'Jeg synger *Jeg bør et solskinsbarn være*', svarede jeg.

'Hvad er det for en sang?' spurgte hun.

„Da jeg var ti år blev jeg døbt i kirken sammen med min mor og min bror. Vi boede i Buenos Aires i Argentina på det tidspunkt, og en dag kom 2 søstermissionærer ind i min fars forretning,“ husker ældste Abrea.

„Min far havde et mejeri og 5 eller 6 hestevogne. Somme tider var jeg med til at bringe varer ud.

Jeg husker at én af de første sange jeg lærte i kirken var: 'Jeg bør et

„Det er én af de sange vi synger i min kirke“, svarede jeg.

„Hvad er det for en kirke?“

„Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.“

„Den kender jeg ikke. Har den ikke et andet navn?“

„Jo, mormonkirken.“

„Vil du ikke fortælle mig noget om din kirke?“

Ældste Abrea slutter sin beretning med at sige at damen og hendes familie to uger senere begyndte at komme i de sidste dages helliges kirke. Dette var hans første missionæroplevelse.

„Jeg kan takke min mor for min omvendelse. SDH-missionærene gav hende en Mormons Bog og nogle brochurer som vi alle sammen skulle læse. Jeg læste gerne i Mormons Bog sammen med min mor. Missionærene forklarede os mange ting som vi havde svært ved at forstå. Jeg nød at læse sammen med min mor. Hun er meget aktiv i kirken, og har undervist i primary i over 25 år nu. Min bror er også meget aktiv, og han er nu biskop i Buenos Aires.“

Jeg bad ældste Abrea fortælle om en særlig primary- eller søndagsskolelærer han har haft.

„Dengang jeg blev døbt i Buenos Aires,“ sagde han, „boede der 8 meget aktive unge damer der. De var meget kendt i kirken den gang. To af dem var de missionærer der underviste os, to af dem var mine primarylærere, og de andre underviste mig i søndagsskolen. De kom alle sammen på én eller

anden måde til at påvirke mit liv. Jeg bruger stadig mange af de ting de har lært mig i mine taler.“

Med hensyn til bøn sagde ældste Abrea: „Jeg ved at mine bønner er blevet besvaret mange, mange gange. En af de første gange jeg husker er fra dengang jeg var 11 år. Min far solgte også forskellige slags korn som skulle kværnes for at kreaturerne kunne spise det. En dag havde min far en opgave at udføre, og han kunne ikke blive færdig med at kværne kornet. Jeg sagde at han bare kunne overlade det til mig, og så ville jeg gøre det færdigt for ham. Han sagde at han syntes jeg var for lille til det, og at jeg ikke ville kunne klare det.“

„Årh far“, plagede jeg, „du kan godt stole på at jeg kan gøre det.“

Ja, så lod han mig prøve. Arbejdet tog omkring 4-5 timer, og jeg begyndte at putte korn i maskinen. Alt gik fint indtil maskinen pludselig blev blokeret. Jeg vidste at man bare skulle tage en del af maskinen og sætte den på igen, og så ville den virke. Jeg flyttede den pågældende maskindel, men jeg kunne ikke få den på plads igen. Jeg begyndte at græde, fordi jeg ikke ønskede at skuffe min far. På dette tidspunkt havde jeg været medlem af kirken i ca. 1/2 år, og jeg huskede én af de lektier jeg havde lært i primary. Jeg græd stadig da jeg knælede ned. Jeg husker jeg sagde: „Himmelske Fader, jeg trænger til din hjælp, i Jesu Kristi navn, amen.“ Da jeg gik tilbage til maskinen, og igen for-

søgte at få maskindelen på plads, lykkedes det.

Til næste vidnesbyrdmøde var det første gang jeg aflagde mit vidnesbyrd offentligt. Jeg fortalte om min oplevelse med bønnen ganske enkelt, og satte mig så ned. Jeg ved at Herren virkelig hører og besvarer vore bønner.

Jeg har set mange ændringer i Argentina siden jeg blev medlem af kirken. Jeg var grenspræsident, da den første kirke blev bygget der. Da kirken var færdigbygget blev den indviet af præsident Hugh B. Brown. Nu er der 25 stave i Argentina og over 80.000 medlemmer. Herren har åbnet dette land og hele Sydamerika. I de tre år jeg var missionspræsident døbte vi 12.000 medlemmer i

vort område. Og nu vil der snart være et tempel i Argentina. Medlemmerne er uhyre taknemlige. Det er næsten som en drøm. Jeg kunne tænke mig at fortælle kirkens unge mennesker at de er fremtidens ledere og fremtidens missionærer. Nyd jeres barndom, men benyt også barndommen til at forberede jer til fremtiden. I er alle sammen vor himmelske Faders meget betydningsfulde sønner og døtre." □

HAROLD B. LEE

1899 - 1973

Præsident Harold B. Lee er født den 28. marts i 1899 på en lille gård i Clifton i Idaho. Han begyndte sin undervisningskarriere da han var 17 år, og blev skolebestyrer for en mindre skole da han var 18 år. Senere da han havde taget sin eksamen ved Utah Universitetet, virkede han som bestyrer for to skoler i Salt Lakeområdet i Utah.

Sin kærlighed til at lære udvikledes da han blev præsenteret for de første bøger af sin mor, som opmuntrede ham til at læse.

„Den første bog jeg nogen sinde har ejet fik jeg efter en tragedie,” mindes han. „Det var ved en offentlig juletræsfest som endte brat, idet lysene fra juletræet tændte ild i julemandens dragt, hvorpå han løb ud af lokalet.

Da jeg kom hjem . . . var jeg nedslået og utrøstelig, fordi jeg ingen gave havde fået. Men den næste dag halede man en bog ud af ruinerne efter branden, den var halvt brændt, men mit navn stod på den.”

Bogen handlede om en dreng der endte med at få stor succes i sit liv på grund af hårdt arbejde og ærlighed.

„Biografier og beretninger om mennesker som har opnået succes

i livet har altid interesseret mig at læse, og de talte til min fantasi på en måde så jeg kunne sprænge de snævre rammer i landlivets rutine, og tilfredsstille den længsel efter eventyr som jeg tror enhver normal dreng er i besiddelse af.

Når man som dreng bor ved foden af et stort bjerg, i en dal omgivet af bjerge, sådan som jeg gjorde, kunne det sikkert forventes at historier om udeliv og dyr især ville virke tiltrækkende på mig.”

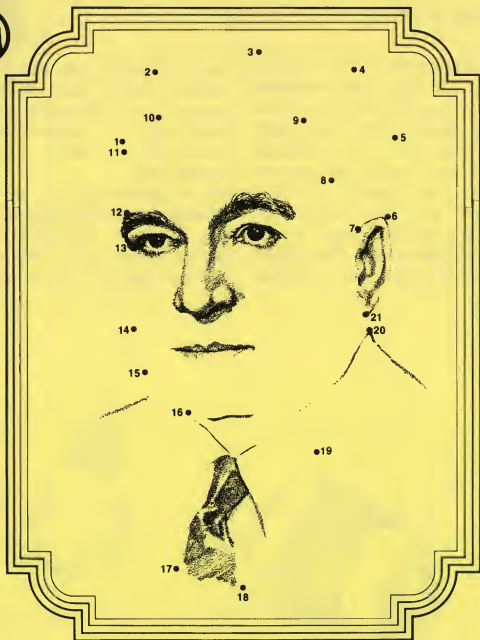
Præsident Lee kunne huske at hans mor også havde haft en stor indflydelse, på ham idet hun lærte ham at lytte til Åndens tilskyndelser.

„En gang stod jeg i døråbningen til vort lille hus, og så på hvordan tordenen rasede i de nærliggende bjerge. Tordenen kom nærmere og nærmere. Pludselig kom min mor uden varsel og gav mig et kraftigt skub, så jeg røg ud af døren med benene strittende til siden. I samme øjeblik slog et lyn ned i skorstenen, røg ud igennem komfuret og fortsatte gennem den åbne dør, hvorefter det ramte et stort træ lige foran huset, og flængede det fra øverst til nederst.

Min mor har aldrig kunnet forklare sin lynhurtige beslutning, som reddede mit liv, men det var én af

de mange lejligheder hvor min mor fulgte Åndens tilskyndelser." Præsident Lee sagde at der i ethvert barn der bliver født i verden er nedlagt en himmelsk gave. „Herren har åbenbaret at dette er Kristi lys eller sandhedens lys.

Selv i den allertidligste barndom giver denne gave, som alle modtager, os evnen til at skelne mellem hvad der er rigtigt og af Herren, og hvad der er forkert og af verden. Vi har alle brug for at gøre hvad der er rigtigt og af Herren." □

KIRKENS PRÆSIDENTER

FORSKNING

KLOVNNUMRE MED SØANEMONER

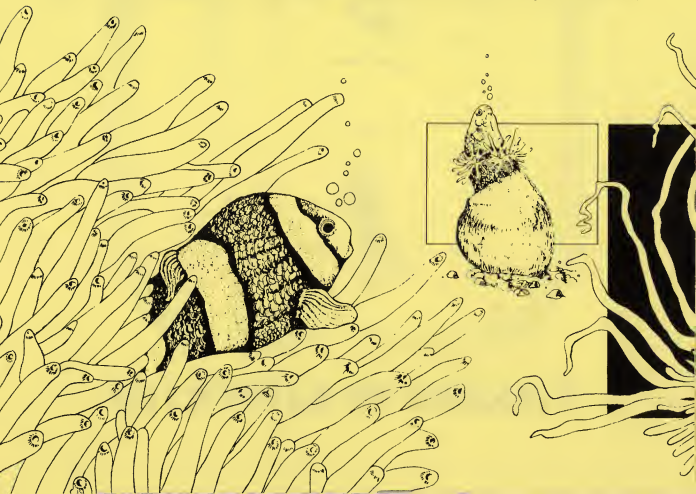
Sherwood B. Idso

Kan en klovnfisk fra Det Indiske Ocean finde sig tilpas sammen med en søanemone fra Den californiske Bugt? Dette spørgsmål stillede vi os selv mens vi iagttog vores nyerhvervede *amphiprion bicinctus*, der vimsede ud af plasticposen, hvor den havde opholdt sig den sidste times tid og ned i vores akvarium. Ekspeditionen i forretningen for tropefisk

havde forsikret os at disse to sagtens kunne leve harmonisk sammen, men det havde han også fortalt os da vi præsenterede en muræneål for vores 7-armede blæksprutte.

Mødet mellem disse to var i dette tilfælde ikke helt så dramatisk. Da den sribede klovnfisk havde kredset rundt oppe i det øverste hjørne af akvariet i et par minutter,

og var blevet taget i øjesyn af de andre fisk, svømmede den de 3 meter tværs over det store udstillingsakvarium i vandets overflade. Mellem sand og koraller ligger 12 forskellige søanemoner spredt rundt omkring på bunden. Dem har vi samlet i Den californiske Bugt lige syd for Puerto Penasco i Mexico. Vi spekulerede på hvilken af dem klovnfisker man ville vælge som sin. Blev det mon én af de små rødlige? Eller blev det den store brune og lilla i midten af akvariet? Eller måske flere forskellige?

Den første dag var klovnfisker, så vidt vi kunne se, ikke så meget i aktivitet omkring nogen af søanemonerne. Men den anden dag så vi at den halvt om halvt havde bosat sig i nærheden af den store

søanemone, næsten midt i akvariet. Det varede ikke længe før den vimsede ivrigt imellem de mange fangarme på sin nyerhvervede besiddelse.

Denne nære forbindelse mellem klovnfisker og søanemoner har i adskillige år været et emne for modstridende opfattelser blandt visse observatører af symbiotiske forhold (samliv mellem organismer). Det har været den almindelige opfattelse at klovnfisker bliver beskyttet imod sine fjender når den bosætter sig mellem søanemonens fangarme. Men hvad opnår søanemonen ved dette forhold?

På forskellige tidspunkter har man antaget at klovnfisker formodentligt forsynede søanemonerne med mad, eller oven i købet lokkede

Illustreret af Roger B. Gylling

Længst til venstre: Klovnfisker hviler fredeligt mellem søanemonens fangarme efter en hård dags arbejde med at fodre søanemonen. *I midten:* En karpe bliver måltid for en søanemone fra Den californiske Havbugt i Mexico. *Til højre:* Det er frokosttid - en hawaiiisk søanemone nedsvælger en ulykkelig karpe.

andre fisk hen imod søanemonens fangarme med giftige nældeblærer på. Denne tanke er der dog blevet stillet spørgsmålsteg ved, idet man har observeret at skønt man har set klovnfisken bringe store lunser mad hen til en søanemonepartner, har den ikke ladet søanemonen spise dem. I stedet for har den ofte revet i det, så snart søanemonen tog fat i det, og selv spist det i mindre portioner som den bed af den store luns. I sidste ende fik søanemonen ingenting. Men hvad var nu rigtigt? Vi besluttede os til selv at finde ud af det - og vi fandt ud af det.

Det første vi gjorde var at få fat i noget passende mad. En hurtig tur til en nærliggende sø forsynede os med masser af bittesmå ferskvandskarper. Vi puttede 3 af dem i akvariet. Omgående blev vandet pisket op af stor aktivitet, idet nogle havfisk begyndte at sønderdele de små karper for at spise dem til deres middag. Men pludselig kom den sribede klovnfisk som et lyn fra en klar himmel, den skød frem og blandede sig i håndgemænget, og vendte lige så hurtigt tilbage med én af de små karper uskadet i munden. Den vimsende klovnfisk mindede os alle om en hundehvalp der logrer med halen, når den kommer tilbage med en pind den har hentet til sin herre. Da klovnfisken nåede den store brune og lilla søanemone, skubbede den nærmest karpen ned i de udstrakte fangarme, der omgående reagerede ved berøringen, og

begyndte at lukke sig omkring byttet. Da klovnfisken havde sikret sig at karpen var forsvarligt fanget, vendte den tilbage til balladen i den anden ende af akvariet. Endnu en gang masede den sig på én eller anden måde ind for at sikre sig endnu en karpe, og endnu engang vimsede den tilbage til den trivelige søanemone. Søanemonen blev endnu mere velnæret ved den næste levering, og blev nærmest overfyldt da klovnfisken kom for tredje gang med den sidste lille karpe.

Næste dag fortsatte vi vore undersøgelser, som rigtige videnskabsmænd, for at se om vore iagttagelser var værd at tale om. Og det var de virkelig. Det lykkede ikke alene klovnfisken at sikre sig endnu tre af de små karper til søanemonen, men den fik også fat i dem igen når en snedig *Heniochus* (vimpelformet sommerfuglefisk) stjal dem fra søanemonens greb. Og i intet tilfælde forsøgte klovnfiskene at kræve nogen af karperne til sig selv.

Det ser således ud til at svaret på vort indledende spørgsmål om den sribede klovnfisk og den fordrevne søanemone, kunne besvares bekræftende. En amphiprion bicinctus (klovnfisk) kan virkelig finde sig tilpas sammen med en søanemone fra Den californiske Havbugt. Og forbindelsen er temmelig sikkert til gensidig gavn. Hvad ville I ellers sige om en ven som bringer jer mad tre gange om dagen?

MAR	29 - 1	Ital.	Italien	OKT	4 - 7	Tysk	Hamburg
APR	5 - 8	Fransk	Nordfrankrig		11 - 14	Ital.	Italien
	12 - 15	Finsk	Finland		18 - 21	Fransk	Sydfrankrig
	19 - 22	Tysk	Hamburg		25 - 28	Tysk	Frankfurt
	26 - 29	Tysk	Wien [og del af Stuttgart], Wien, Bern, Zürich	NOV	1 - 4	Fransk	Sydfrankrig
MAJ	1 - 9		Lukket		8 - 11	Engelsk	SDH militær
	10 - 13	Holl.	Nederlandene		15 - 18	Finsk	Finland
	17 - 20	Tysk	Frankfurt		22 - 25	Svensk	Centralsverige
	24 - 27	Svensk	Centralsverige	NOV	29 - 2	Ital.	Italien
MAJ	31 - 3	Tysk	Hamburg	DEC	6 - 9	Tysk	Wien [og del af Stuttgart], Wien, Bern, Zürich
JUN	7 - 10	Fransk	Sydfrankrig	DEC	13 - 16	Dansk	Danmark
	14 - 17	Ital.	Italien	JAN	18 - 2		Lukket
	21 - 24	Finsk	Finland				

EGEN ENDOWMENT OG BESEGLING

Medlemmer, som ønsker at modtage deres egen endowment, skal planlægge at komme til templet den første dag [tirsdag] i deres tildelte tempeluge. Vær ved indgangen kl. 7.00.

Missionærer, der har modtaget deres kald skriftligt, kan til enhver tid modtage deres endowment i en B eller C session. De bør være ved tempeldøren to timer før den ovennævnte adgangstid for enten session B eller C. De bør planlægge at deltage i flere sessioner.

Nye ægtepar bedes planlægge deres vielsesdato så de kan komme til templet hurtigst muligt efter den borgerlige vielse, for at blive besejlet. De bør medbringe deres vielsesattest. Hvis der er børn, der skal besejles til deres forældre, medbringes et korrekt udfyldt, maskinskrevet familieskema, der er behørigt efterset. For adopterede børn skal adoptionspapirerne medbringes.

Indlogerings- reseruationer eller anmodninger bør foretages gennem stavspræsidenten, eller gennem tempelturn - koordinatoren, på den specielle indlogeringsformular, som de har kopier af. Den bør dernæst sendes til templet af stavspræsidenten to uger i forvejen. Dagsgrupper bedes selv organisere logi andet steds end i herberget.

SWISS TEMPLE
CH - 3052 Zollikofen,
Tempelstrasse 4

nesker.' Jeg tænkte: „Ja det er rigtigt, det er jeg!’

Så jeg stod og kæmpede en kamp med mig selv indvendigt, og så kiggede jeg ned, og så tre ansigter som kiggede lige op på mig. Det var de tre små mennesker som betyder så meget for

„Jeg opdagede at selv om andre ikke deler vor opfattelse . . . så vil de respektere os hvis vi er villige til at forsvare det vi tror på.”

mig. Jeg tænkte: „Hvad er du for en mor hvis du ikke kan vise dine børn din tro gennem dine gerninger?’ Vi har brugt megen tid på at undervise vore børn i evangeliet, og jeg vidste at jeg kunne ødelægge en hel del af denne undervisning hvis jeg ikke praktiserede hvad jeg havde forkyndt. Jeg vidste hvad jeg måtte gøre.

Vi tog nogle løbesedler, vores ældste pige blev klædt på som en ‚sandwichmand’ hvor man reklamerede for filmen, og så gik vi ud på gaden. Jeg ved ikke om nogle af de mennesker vi inviterede virkelig kom og så filmen, men jeg var lykkelig fordi jeg havde gjort min del, og fordi jeg havde haft mulighed for at vise vore børn at det med at dele evangeliet med andre ikke bare er noget vi taler om ind imellem til familiehjemmeaftenen.”

En af de måder hvorpå de hellige kan gå helt ind for sagen og vise hvad de tror på er i betalingen af tiende og offerydelser. Gør man dette bliver man velsignet. Man lærer at styre og budgettere sine penge. Man bliver bedre forvaltere af sine midler. Man får større tro.

En af de største overraskelser i mit liv fik jeg den gang jeg som ung biskop for første gang fik adgang til mit wards tiendelister. Det var det ward jeg var vokset op i. Mange af medlemmerne havde været mine lærere, og de var allesammen mine venner. De havde undervist mig, de var mine helte. Jeg elskede dem og kunne fornemme at de også elskede mig. Men det var et forfærdeligt chok for mig at se hvor mange der stod op fastesøndag og forsikrede os om deres stærke vidnesbyrd, om deres tro på Gud og hans hellige værk på jorden, og når det så drejede sig om at betale tiende vaklede deres tro.

Mange af os får tilbagefald, gør fejltagelser, men jeg tror fuldt og fast på at der findes endnu en chance indenfor evangeliet. Men den anden chance indenfor evangeliet betyder at når man en gang er fundet svag, som Peter da han fornægtede at kende Frelseren, må man bagefter blive lige så standhaftig som de få lamaniter der omtales i 3 Nephi: „De var trofaste, standhaftige og urrokelige og villige til med alt flid at holde Herrens bud.” (3 Ne. 6.14).

Vi kan ikke skjule hvem vi er, selv om vi måske vil prøve på det. Det udstråler fra vort indre. Vi er gennemsigtige. Når vi forsøger at bedrage, bedrager vi

kun os selv. Vi er som kejseren i eventyret, ham der blev bedraget til at tro at han bar en smuk kappe, men i virkeligheden intet havde på.

De som er trofaste, standhaftige og står urokkeligt fast, får en indre skjult kraft og usynlig styrke. De bliver begavet med store og mægtige åndelige reserver.

Jeg vil gerne slutte med at bekræfte min sjæls dybeste overbevisning om sandheden og helligheden i det værk vi er engageret i. Det ledende overhoved for denne kirke er vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Han leder og

styrer arbejdet gennem præsident Spencer W. Kimball, som derpå styrer arbejdet i riget på jorden.

Denne kirke er Herrens kirke, og hans værk og hans herlighed bliver båret ud til mange lande i denne verden under hans ledelse.

Jeg bærer vidnesbyrd om det guddommelige ved dette hellige arbejde, i Jesu Kristi navn. Amen. □

(Tale afholdt ved Canadas områdekonference 25. aug. 1979).

Lad os tale om det

Når I har læst denne tale, for jer selv eller i familien, har I måske lyst til at drøfte nogle af følgende spørgsmål på et tidspunkt hvor I studerer evangeliet:

1. I denne artikel tales om Herrens advarsel til dem der er lunkne i troen. Hvordan kan man styrke sit vidnesbyrd?

2. Overholdelsen af visdomsordet og lydighed mod moralstandarderne omtales som eventuelle prøver på ens tro. Drøft andre lærdomme der giver muligheder for at vi kan vise at vi ønsker at følge hans lærdomme, som er modsat

verdens lærdomme, og giv derpå udtryk for dette ønske.

3. Er et menneske nødt til at følge den store flok for at få succes? For at blive lykkelig?

4. Hvordan bør vi reagere hvis vi blev afvist af andre fordi vi er loyale overfor Herrens lærdomme? Hvilke belønninger giver Herren den som er loyal overfor sandheden?

MIN FORFLYTTELSE TIL FORSTÅELSE

Paul James Toscano

Jeg vil aldrig glemme den dag i missionsmarken hvor jeg modtog besked om min sidste forflyttelse. Jeg vidste den ville komme. Præsidenten havde antydnet at der skulle ske ændringer i missionens ledelse, og jeg mente at jeg ville blive kaldet til at virke som zoneleder det sidste halve år af min mission. Jeg glædede mig ved udsigten til dette.

Da brevet med besked om forflyttelsen kom fumlede jeg med konvolutten for at få den åbnet, og hev det officielle brev frem. Jeg lod hurtigt øjnene glide ned over siden for at finde detaljerne i min nye opgave. Men til min forfærdelse kunne jeg ikke finde hvad jeg ledte efter.

Jeg fyldtes med panik og fik en underlig klump i maven. Jeg læste brevet igen, denne gang mere omhyggeligt. Men med samme resultat: jeg skulle afslutte min mission som seniorkammerat i Genua, byen der ligger ved Det tyrrenske Hav i Norditalien. Og andet var der ikke.

Jeg forsøgte alt hvad jeg kunne for at skjule min bitre skuffelse for min kammerat, men jeg vidste at han kunne fornemme der var ét eller andet galt.

Udenfor tittede forårssolen frem mellem skyerne, og de brolagte gader og fortove i Firenze glitrede i eftermiddags

gens lys. De kulørte urtepotter stod som prikker i de rustfarvede bygnings vinduer.

Med raske smældende skridt gik vi uden at sige noget mod grisemarkedet, et friluftsmarked der har fået sin navn efter det store bronzevildsvin som står ved én af de mange indgange til markedet. Der var fyldt med kvinder som gik og kiggede på de udstillede varer. Der var boder med festlige snore og lidser, og med ruller af stoffer i mange kulører - linned i enkle farver, knitrende damask, varme uldne tæpper, fine kniplinger, og smukt forarbejdede huder hvis læderduft trængte igennem det hele. Borde og diske var fyldt med træstatuetter, gobeliner, malerier, marmorstatuer og fint forarbejdede glas fra Venedig; alle vegne fra kunne man høre hvordan der sjakredes om priserne, mens sælgerne gik behændigt rundt imellem deres varer.

Vi spadserede ned til den gamle bro der går over Arnoflodens mudrede vand. Der fortalte jeg min kammerat om min forflyttelse - hvor såret jeg var over at jeg ikke havde fået den lederstilling jeg havde ventet, hvordan jeg havde gjort mit bedste som seniorkammerat og som distriktsleder, hvordan jeg havde arbejdet i timevis uden tak som historieskriver og sekretær på

MIN FORFLYTTELSE TIL FORSTÅELSE

missionskontoret, og det af og til indtil jeg var helt udkørt. Jeg fortalte ham hvordan jeg havde gjort mit bedste for at være en god missionær, og hvor bittert skuffet jeg var lige nu, hvor jeg ikke var blevet kaldet til at være zoneleder de sidste måneder af

min mission, men at jeg i stedet for skulle være seniorkammerat.

Da jeg var færdig med at tale stod vi stille et øjeblik. Og til sidst sagde min kammerat de eneste ord jeg ikke havde lyst til at høre, netop det jeg havde sagt til mig selv så mange

Fotografier af Michael M. McConkie

MIN FORFLYTTELSE TIL FORSTÅELSE

gange: „Det er ikke så meget hvor du tjener, som hvordan.“

Jeg var på grådens rand. Jeg vidste at det han sagde var sandt. Jeg har hørt det hele mit liv i kirken. Jeg troede på det af hele mit hjerte. Men det var stadigvæk ikke lykkedes mig at slippe af med ønsket om at blive zoneleder. Jeg ønskede at jeg kunne stikke hånden ned i min sjæl og rive dette ønske op med rode. Men jeg havde ikke kunnet gøre det. Jeg havde forsøgt at bede mig fri af det, og prøvet at forestille mig at jeg slet ikke havde det ønske. Jeg havde virkelig kæmpet. Men det ville ikke forsvinde, og jeg kunne ikke narre mig selv længere. Jeg måtte se det i øjnene: jeg havde gjort alle de rigtige ting af forkerte årsager.

I dette øjeblik var jeg fortvivlelsen nærmere end nogen sinde før. Jeg følte mig uværdig og ussel, fyldt med urene motiver og ønsker. Det syntes mig som om mit liv havde været en løgn. Jeg havde slet ikke lyst til at eksistere mere.

Som jeg stod der på stenbroen må mit hjerte have råbt til Gud om hjælp, i én af de mest oprigtige bønner jeg nogen sinde havde bedt: Hvorfor? Hvorfor kunne jeg ikke være tilfreds med det jeg havde? Hvorfor ønskede jeg så meget at være leder? Hvad var der galt med mig? Hvorfor havde dette ønske gnavet sådan i mig under hele min mission? Hvad var jeg i virkelighed ude efter? Hvad kunne gøre mig

virkelig lykkelig? O, Herre, hvad er der galt med mig? Hvad ønsker jeg? Hvad skal jeg gøre? Hvor kan jeg finde fred? På dette tidspunkt så alting endnu sortere ud end nogen sinde, jeg kunne ikke længere holde min bitterhed ud og netop da fyldtes jeg pludselig med en strålende indsigt der brød igennem som et lys i mørket.

Det var som om en røst havde talt til mig - det var ikke min egen indre stemme, men noget andet, noget større. Det var som om én eller anden sagde til mig: „Det du virkelig ønsker er et tegn på at Jesus Kristus har accepteret dig. En kaldelse i kirken er ikke noget tegn på dette, det virkelige tegn er Helligånden.“

Et kort øjeblik kunne jeg ikke tænke på andet end navnet på denne verdens Frelser. Hans navn fyldte mig helt, som om der ikke eksisterede andet eller som om intet andet betød noget. Og i dette korte øjeblik fyldtes jeg med en usigelig glæde og lettelse.

Jeg begyndte at forstå sandheden: Det jeg havde ønsket mere end noget som helst andet, var at vide at jeg havde værdi, at jeg på én eller anden måde havde behaget min Frelser, at jeg på én eller anden måde havde opnået hans kærlighed og tillid. Jeg havde glædet mig til en kirkekaldelse og betragtet det som et tegn på at jeg havde værdi, et tegn på at min missionspræsident havde accepteret mig, at kirken, og frem for alt Herren, havde accepteret mig. Men jeg havde glemt

MIN FORFLYTTELSE TIL FORSTÅELSE

at Herren ikke giver en lederstilling som tegn på at han har accepteret et menneske. Det virkelige tegn på hans godkendelse er Helligånden - Åndens kraft, frugt og gave.

Hvis jeg ikke havde fået den indsigt jeg fik der på den gamle bro i Firenze, så tror jeg at jeg kunne have fortsat med at søge efter højere og højere stillinger i kirken, for kun at blive mere og mere skuffet og utilfreds. Det er underligt, men sandheden er at vi aldrig kan få nok af det vi egentlig ikke ønsker os, fordi det vi ikke ønsker os aldrig vil tilfredsstille os. Der findes ingen erstatning der kan tilfredsstille som det der er ægte.

I mit eget tilfælde havde jeg troet at en kaldelse i kirken kunne erstatte Jesu Kristi Ånd, kærlighed og godkendelse. Men i de år der er gået siden jeg modtog besked om min sidste forflyttelse har jeg lært at ingen kaldelse, ingen verdslig besiddelse, ingen akademisk æresbevisning, ingen velstand eller prestige, intet sportsligt resultat, intet jordisk kan erstatte Kristus, eller bevidstheden om at han har accepteret os. Denne kundskab er den største trøst.

Her på broen opdagede jeg at Herren

kan fratage os vore håb og drømme, ja enddog vort liv og vore kære, han kan fratage os vor tid, talenter, rigdom, hjerte, sjæl, sind og styrke, ikke fordi han ønsker det eller har brug for disse ting, men fordi han ønsker at sikre sig at ingen af disse ting bliver vigtigere for os end han er, han ønsker at sikre sig at ingen af disse ting bliver tomme idealer eller falske guder som vi dyrker i stedet for den sande Gud.

En ting er jeg sikker på, selv om jeg måske ikke ved noget andet, så ved jeg ved hjælp af Helligåndens kraft, en kraft der er mere troværdig end alle vore sanser, at Jesus fra Nazaret blev korsfæstet, opstod fra de døde, og at han lever. Jeg ved han vil komme igen, og når han gør det skal basunen „lyde, og de døde skal opstå udforkrænkelige“ (1 Kor. 15:52), og alle som har elsket ham og længtes efter hans tilkommelse skal se ham i hans herlighed i skyerne, og de skal optages for at mødes med ham i luften (Se L&P 45:16 og 1 Tess. 4:17).

På den dag skal vi alle vide, på en måde som vi endnu ikke kan vide det, at der ikke er og aldrig kan blive en erstatning for Jesus Kristus, vor Herre.

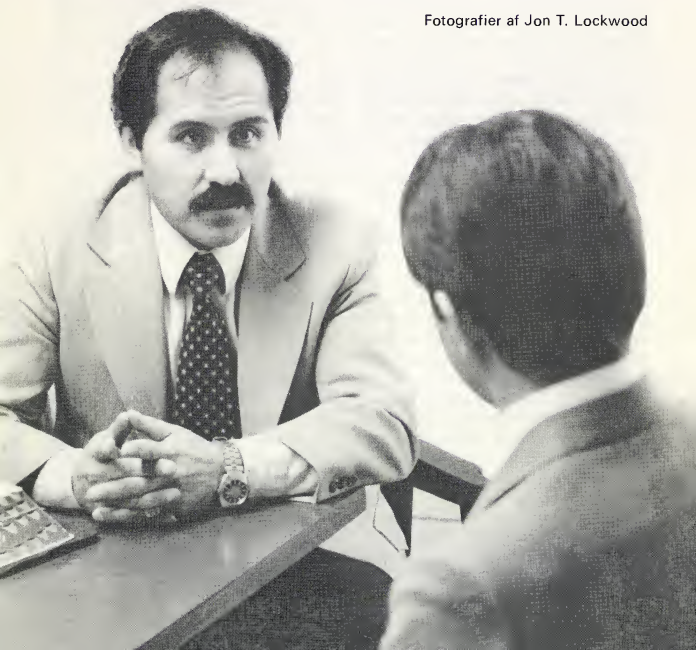
Jeg kommer fra en lille by i det østlige Columbia. Det var her jeg blev undervist i evangeliet og her er jeg blevet døbt. Og det var også her mit ønske om at komme på mission opstod. Jeg var den eneste i min familie der var medlem af kirken.

Jeg husker at jeg var ude med missionærerne næsten hver eneste aften, for at hjælpe dem i arbejdet, og for samtidig at opnå en vis erfaring i missionsmarken. Dengang missionærerne spurgte mig hvor jeg ønskede at komme på mission svarede jeg: „Alle

ALLE ANDRE STEDER END . . .

Mario G. Echeverri

Fotografier af Jon T. Lockwood

andre steder end Venezuela." Jeg svarede således fordi der på dette tidspunkt var en stor spænding mellem mit land og Venezuela, og jeg havde ikke megen kærlighed eller påskønnelse tilovers for det venezuelanske folk.

Tiden gik og jeg kom til samtale med missionspræsidenten. Et af de spørgsmål han stillede var: „Er du parat til at tage derhen hvor Herren kalder dig, bror?“

Jeg svarede uden tøven: „Ja, præsident.“

Han lænede sig fremover, så mig ind i øjnene og sagde: „Og hvis Herren kalder dig til Venezuela?“ Så vidste jeg at præsidenten kendte mine tanker. Efter et øjeblik pause var jeg i stand til at fortælle ham at jeg ville tage hen hvor som helst Herren sendte mig, men indvendig syntes jeg stadigvæk ikke at jeg kunne acceptere disse mennesker.

Endelig kom den dag hvor posten bragte mig den store hvide konvolut med min kaldelse. Jeg lukkede den op. Jeg var blevet kaldet til at arbejde i missionen i Venezuela. Den aften knælede jeg ned og bad Herren om ikke at sende mig til dette land. Da jeg havde talt til Herren et stykke tid sagde jeg at jeg havde brug for hans hjælp. Jeg rejste mig op, tændte lyset, og begyndte at blade i Lære og Pagter. Jeg stoppede op ved afsnit 53. Her var det svar Herren gav mig: „Se . . . jeg har hørt dine bønner. Du har påkaldt mig, for at du skulle få at vide af Herren din Gud, hvad din kaldelse . . . er . . .“

Tag mine forordninger på dig, selv en ældstes, og prædik tro, omvendelse og syndernes forladelse i overens-

stemmelse med mit ord og modtagelsen af den Helligånd ved håndspålgelse.

Du skal også være agent for kirken på det sted, der skal blive bestemt af biskoppen . . .

Og endvidere vil jeg , at du skal lære, at kun den, der holder ud indtil enden, skal blive frelst." (L&P 53:1, 3-4, 7). Jeg lukkede bogen og knælede atter ned, denne gang med en ydmyg ånd, tårerne brændte mig i øjnene, og jeg bad i min bøn Herren tilgive mig fordi jeg prøvede at fortælle ham hans vilje.

Nu var jeg parat til at tage til Venezuela, denne gang i hvid skjorte og med slips. Jeg mødte mange mennesker som trængte til at blive frelst, og jeg måtte kæmpe for dem. Jeg lærte at elske dem af hele mit hjerte, mennesker som i dag har været i templet, som leder kirken i Venezuela, og andre som selv er missionærer.

Jeg modtog megen kærlighed og tilfredsstillelse blandt det venezuelanske folk og jeg opdagede hvorfor jeg blev sendt til denne del af Herrens vingård. Men de største velsignelser fik jeg kort efter jeg var afløst fra min mission, dengang jeg så min mor gå i dåbens vande. Jeg kender den glæde Herren har lovet dem der bringer andre ind i hans rige. Jeg ved at dette er Jesu Kristi værk fordi jeg har følt hans ledelse. Jeg ved at det er vort ansvar at udbringe budskabet om gengivelsen til de millioner som venter på det. Og jeg ved at én af de bedste måder at gøre det på er at virke som fuldtidsmissionær, hvor end Herren ønsker vi skal tage hen. □

I DAG

Ældste Derek A. Cuthbert
De halvferds' første Kvorum

Vor unge datter, Hazel, har på væggen i sit værelse en plakat hvor der står de enkle men betydningsfulde ord: „I dag er den første dag af resten af dit liv.“ Måske nok noget helt selvfølgeligt, men vel nok noget vi kunne undersøge og tænke nærmere over i en evangelisk sammenhæng.

Dagen i dag udgør en vanskelig skillelinie i vort liv mellem fortid og fremtid. Hvis vor fortid ikke har været i harmoni med Herren vil han ikke huske det, dersom vi omvender os, så vi er andre mennesker i dag. I modsætning hertil har vi ikke meget gavn af at have gjort mange gode gerninger - arbejdet i præstedømmet, barmhjertighedstjeneste, udført en mission - hvis vi ikke er sande og ærlige i dag.

Det er vor opførelse i dag, i tanke, ord, handling og hensigt, der er afgørende for hvilken side vi i virkeligheden

befinder os på. Herren har ustandseligt understreget dette både gennem fordums og sidste dages profeter. Gennem Ezekiel forkyndte han: „Den retfærdiges retfærdighed skal ikke redde ham, den dag han synder . . . og når den gudløse omvender sig fra sine gudløshed og gør ret og skel, skal han leve!“ (Ez. 33:12, 19). I nyere tid blev dette løfte givet gennem profeten Joseph Smith: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.“ (L&P 58:42).

Omvendelse, forandring og forvandling er noget der skal finde sted i dag. Er vi ikke alle sammen syndere enten gennem udøvelse eller undladelse? Fejler vi ikke alle sammen når det gælder om at indfri vor himmelske Faders største forventninger til sine børn? Hvilken stor velsignelse er det ikke at kunne begynde forfra, mens

Herren glemmer hvad der tidligere er sket. Apostlen Paulus har givet nogle dejlige råd om dette, dengang han formanede de hellige i Efesus til at „aflægge det gamle menneske, som fordærves ved sine bedrageriske lyster, og fornyes i jeres sinds ånd og iføre jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til“. (Ef. 4:22-24).

Før jeg i 1975 blev kaldet til at være missionspræsident var jeg engageret i den travle industri- og handelsverden. Fra mit kontor kunne jeg se hovedindkørslen til et stort industriområde, ca. 142 ha., i England. Jeg så ofte lange togvogne med olie, og tungt lastede vogne med uforarbejdet cellulose køre ind på fabrikken. Men efter en tid kunne jeg se biler læsset med smukke stoffer, og praktisk anvendelige plasticvarer på vej til stormagasiner, forretninger og hjem. Der var sket en mirakuløs forvandling, og råstofferne var forandret og forvandlet til smukke ting.

Sådan bør det også være med enhver af os, for vi er også forsynet med kostbare råstoffer. Hjerne og ånd, energi og talenter, tid og rum - noget vi alt sammen har fået i forvaltning. Vor gavmilde Fader har ikke blot forsynet os med disse ting for at vi skulle begrave dem i jorden, men for at vi kunne forvandle dem og udvikle dem så der bliver 5 til 10 gange så meget af dem. Hvordan bliver produktet af vort liv? Måske har vor personlige omvendelsesproces ikke været tilstrækkelig i fortiden. Lad os gøre den mere effektiv og tilstrækkelig i dag, idet vi spilder mindre tid og kræfter og

mere produktivt anvender vore talenter, intelligens og energi.

Hver eneste gang jeg har stået og set på det store Niagaravandfald, der ligger på grænsen mellem staten New York i USA og Ontario i Canada, har jeg undret mig over den enorme mase energi som venter på at blive forløst, mens 132 millioner liter vand i minuttet vælter ned i kløften der ligger næsten 60 meter nede. Når den engang udnyttes vil de 5 millioner hestekræfter kunne velsigne mange menneskers tilværelse med lys og elektricitet. Vi har hver især en lignende kraft til at velsigne og oplyse, til at forbedre og gå fremad, til at udvikle talenter og frembringe en smuk tilværelse for os selv og andre. Hvad er hemmeligheden? Det er omvendelse, forandring, blive bedre, overvinde, begynde påny, øgede anstrengelser, at gøre bedre i dag end vi gjorde i går. Alle disse ting er nødvendige for vor evige fremgang, og alligevel har mange af os en tendens til at blive noget sløve eller ligeglade, når det kommer til åndelig fremgang og at tilegne sig kristuslignende egenskaber. Selv når vi har sat os personlige mål for at erhverve os en bestemt egenskab, opfører vi os som om vi havde alverdens tid til at nå vort mål.

Vi trænger til en følelse af at det haster, en fornemmelse for at det skal gøres lige nu, at lægge vægt på dagen i dag. Jeg har igennem årene, og især da jeg arbejdede som missionær i Skotland, stillet mange mennesker dette spørgsmål: „Hvis dagen i dag var den sidste dag i dit liv, hvad ville du så gøre?“ Hvad enten vi er ved at undersøge kirken eller har været medlemmer i lang tid, hvad enten vi er

unge eller ikke så unge, bør vi overveje dette spørgsmål. Det får os til at spørge os selv: „Hvad bør jeg egentlig gøre? Hvad forventer min himmelske Fader af mig? Hvad vil have størst værdi for mig?“ Hvor er det dog vigtigt at prioritere sine levevis: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud . . .

. . . Da kommer der . . . en mørk nat, hvori intet arbejde kan udsættes.“ (Al. 34:32-33). Der er ikke megen tid at give af.

En af de ting der har trængt sig meget på i de sidste to årtier, er spørgsmålet om vedvarende energi, om at anvende vore naturlige ressourcer klogt. I økonomiseringen af vort sparsomme råmateriale, tiden, vil én af de mest gavnlige ting, vi nødvendigvis må gøre være at prioritere. Det er en god ting ved begyndelsen af hver dag at skrive en liste med ti ting vi skal have gjort den pågældende dag. Dette vil, sammen med bestræbelserne på at være præcise og pålidelige, hjælpe os til at spilde mindre tid, og vi vil slippe for mange skuffelser.

For atten år siden, da jeg for første gang var til en generalkonference som ny stavspræsident, lærte jeg en værdifuld lektie om præcision. Jeg ville gerne besøge alle kirkens afdelinger som på det tidspunkt lå spredt over et stort område i Salt Lake City. Fremfor alt havde jeg et ærligt ønske om at møde præsident David O. McKay. Jeg forhørte mig om det ville være muligt at besøge profeten et par minutter, og jeg blev henrykt da jeg blev bedt om at komme tilbage kl. 13.30, hvor jeg ville opnå dette store privilegium. Jeg sang indvendigt mens jeg foretog de

andre besøg i løbet af formiddagen, og tiden gik meget hurtigt.

Pludselig så jeg på mit ur, og blev forfærdet da jeg opdagede at jeg næsten havde nået det aftalte tidspunkt. Jeg løb bogstavelig talt til kirkens administrationsbygning, og ankom rød i hovedet og forpustet. I kan sikkert forestille jer hvad jeg følte da jeg fik at vide: „Var du kommet ét minut senere var du gået glip af denne store mulighed.“ Disse ord klinger stadigvæk i mine ører, selv om det lykkedes mig at mødes med præsident McKay.

Somme tider ser jeg for mig en kirkeklokke i min fødeby Nottingham i England. Tværs over urskiven står der friskt og frejdigt: „Nu er det tid at søge Herren.“ Børnene kigger på uret og håber at viserne aldrig vil pege på sengetid. De unge går alt for ofte ud for at more sig, og opdager at det slet ikke var morsomt. Urets visere bekymrer dem ikke særlig meget, for de har masser af tid - tror de. Den ældre som har nået sin livsaften håber på at der stadig er tid til at gøre de ting der ikke blev gjort. I virkeligheden befinder vi os alle sammen i livets skumring for Frelserens komme nærmer sig.

Alligevel er denne dag den første af resten af jeres liv, men hvis nu det var den sidste, hvad ville I så gøre?

„I dag skinner solen, arbejd med flid;

I dag gør din gerning, o spild ej din tid . . .

I dag, idag fremhæv vor sag;

Ej kendes i morgen, så arbejd i dag!“

(Sange, nr. 93).

KVINDERNES MØDE

De følgende taler blev holdt ved kvindernes møde, der blev afholdt lørdag den 27. marts om aftenen i Tabernaklet i Salt Lake City. Sidste dages hellige kvinder i alderen fra 12 år og opefter samledes for at se den lokale fjernsynstransmission, som også blev sendt direkte til områder hvor man har satellitmodtager. Hvert af kirkens områder verden over har modtaget videobånd med optagelser af programmet.

Udover de dele der var optaget i forvejen talte de følgende til mødet i nævnte rækkefølge: Søster Dwan J. Young, præsidentinde for primary; søster Elaine A. Cannon, præsidentinde for Unge Piger; søster Barbara Smith, præsidentinde for hjælpeforeningen og ældste Mark E. Petersen fra De tolv apostles Kvorum. Mødets tema var: „Arven - husket og fornyet.“

En indbydelse til at udvikle sig

Dwan J. Young
Præsidentinde for kirkens primary

Vi kommer alle sammen særskilt til verden, én for én. Det sker ikke ved en tilfældighed. Jeg tror det er Herrens måde at påminde os om hver eneste sjæls uendelige værdi.

Der er ligesom noget helligt ved hvert fødselstidspunkt. Jeg husker så tydeligt hver eneste gang ét af mine børn er kommet til verden. Min førstefødte kom efter at vi desperat havde ventet i 3 år. Han var ikke særlig stor, vejede kun 2250 gram. Jeg følte et meget stort ansvar for ham. Barnets fødsel forekom mig som et stort mirakel, og

jeg følte en uendelig taknemlighed. Nu havde jeg et lille barn som var helt mit eget. Efterhånden som mine børn blev født kom livets udfordringer og muligheder til at stå tydeligere for mig. Jeg vuggede mine små børn i søvn, jeg sang vuggeviser for dem ligesom de faldt mig ind - mine egne blide ord, og mine drømme for deres fremtid. Jeg undrede mig over hvilke mirakuløse muligheder vi havde fået lagt i vore beskyttende arme, det sidste led i skabelsen af et menneskebarn. Vækst er uundgåelig. Det er selveste

livets naturlige fænomen. Man ser hurtigt at barnet er engageret i den dynamiske proces som vi kalder fysisk vækst, hvilken vi kun har meget lidt kontrol over. Det varer ikke længe før barnets fødselsvægt er fordoblet. Før man ved af det er barnet, som der står i en amerikansk sang, fyldt tre år og i gang med det fjerde. Og inden man får set sig om er det blevet en ung mand eller en ung kvinde, som er på vej ud ad døren.

Når små børn begynder at tilegne sig lærdom er det som at åbne for en sluseport. De standser ingen steder, og der er ingen ende på deres evne til at udvikle sig og lære. Først aber de efter, og derpå fortsætter de efter deres eget hoved. Jeg blev hver gang forbavset når det så ud som om at vi kun skulle vise vort barn en ny færdighed en enkelt gang, hvorpå det gik i gang med at gøre tingene selv, og følge deres drømme eller mål.

Når vi iagttager den naturlige vækst bliver vi inderligt opmærksomme på visse evige principper, hvorpå al vækst er forkyndt. For det første anses vækst for den forventede norm. Vækst og udvikling er en guddommelig udfordring som gives enhver sjæl ved ankomsten til denne verden. Vor himmelske Fader forventer at vi benytter denne store livets gave, at vi nyder den og højtideligholder denne væsentlige sandhed. Vi kan vokse og udvikle os, og gøre ting på jorden som vi ikke kan gøre noget andet sted, fordi vi har liv og er levende.

Det varer ikke længe før vi bliver opmærksomme på en anden stor sandhed. Kun Guds børn evner at styre deres egen udvikling. Det betyder at vi kan benytte den tid vi har på

jorden til at opnå en optimal vækst og udvikling, fordi vi har magten til at vælge. Det er ikke nok blot at vokse. Selv ukrudtet, og det Bibelen kalder ugræs, kan vokse. Det forventes at vi tilrettelægger vor udvikling så vi ikke bliver lige som en lille slavepige der er nævnt i *Onkel Toms hytte* - skrevet af den amerikanske forfatterinde Harriet Beecher Stowe. Hun voksede bare enormt hurtigt i størrelse, men vi får større held til at klare vore vanskeligheder og problemer ved at udvikle vore talenter og disciplinere os selv, så de erfaringer vi gør her på jorden giver os stadig større herredømme over de egenskaber som gør os værdige til samkvem med det guddommelige.

En intelligent iagttagelse siger os at udvikling kommer ét trin ad gangen. I skrifterne siges der linie på linie og bud på bud. (Se L&P 98:12).

Vi kan, nøjagtigt lige som det lille barn der lærer at gå ved at tage ét vaklende skridt ad gangen og lærer at tale ved at sige ét ord ad gangen, lære at vise omsorg, tjene andre, og vise kærlighed, ved at tage ét trin ad gangen. Vi lærer at klare alt ved at tage ét begreb ad gangen.

Herren har omhyggeligt forklaret os denne store sandhed i 2 Ne. 28:30: „Jeg vil give menneskenes børn linie på linie, bud på bud, . . . og salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom; og til ham, som modtager, vil jeg give mere; og fra dem, som siger, vi har nok, fra dem skal endog tages det, de har.”

Vi føler en vis undren og ærefrygt når vi ser den naturlige fysiske vækst.

I husker måske at der i én af sangene fra *Spillemand på en tagryg* synges:

„Jeg husker ikke at jeg blev ældre,” eller „Hvornår voksede han sig så høj?” Hjemme hos os har vi et særligt sted på væggen hvor børnene afmærker deres højde. Når man lægger en bog på deres hoved kan de selv se om de er vokset siden sidste afmærkning. Der lyder glade stemmer, når de kan se at de har gjort fremgang. Det er en naturlig ting at blive højere. Men det giver endnu større glæde og tilfredsstillelse, når de forandringer der sker kommer gennem stadige, personlige valg og anstrengelser.

Jeg husker det lille barn som kom til sin far og sagde: „Lad mig få noget svært at lave.” Faderen spekulerede så på hvilke ting pigen kunne gøre, men til hvert ting sagde hun : „Nej far, det er ikke svært nok. Jeg vil gerne gøre noget der er rigtig svært.” Faderen var på vej med sin mappe ind i huset, og sagde: „Godt, du kan bære denne her. Den er meget svær for dig at bære.” Hun greb fat i mappen. Og nej, hvor var den tung! Hun sagde: „Jeg tror godt jeg kan.” Hun kæmpede og masede indtil hun til sidst nåede ind i huset. Vi kan alle sammen godt lide at fornemme at vi har nået et mål der var svært at nå.

Vær opmærksom på at vækst er en proces. Noget som man aldrig helt præcis opnår, det er en støt og rolig vandring op ad en bjergvej, hvor man ind imellem må forcere forhindringer. I den sidste ende kræver denne proces håb og tro. Vi har mulighed for at udvikle os næsten som den sæd Alma så levende beskriver, og som spirer og sætter blomst, dersom den får næring og bliver passet omhyggeligt (se Alma 32:28-43). Når først forberedelserne er til ende kan vi kun få øje på

udviklingen, dersom vi har tro til at gå ud og forsøge at gøre noget. Tænk på Victor Hugos ord:

*Vær som fuglen,
som basker af sted
på svage vinger,
der giver efter i farten -
men dog kan den synge
i bevidstheden om at den har
vinger.*

(Time for Poetry, s. 202. Rev. udg., samlet af May Hill Arbutnot, Scott, Foresman and Co. Chicago, 1961).

Vi kan kun tilegne os nye sandheder dersom vi, ligesom fuglen, opdager at vi ikke behøver at være bange for at vove os fremad og leve ved sandhed, i bevidstheden om at også vi evner at flyve.

Så længe et barn er helt lille må forældrene ofte vælge for det i hvilken retning det skal gå. Men man kan være sikker på at efterhånden som legemet og ånden modnes bliver spørgsmålet om at vælge ganske langsomt noget personligt og individuelt. En eller anden har sagt: „Du må selv antænde de fakler du har medbragt.” (*Words of Life*, s. 91. Red. af Charles L. Wallis. Harper og Row, New York 1966).

Lad os huske den store sandhed at vi som Guds børn har evnen til at styre vor egen udvikling, mens vi dagligt kæmper os fremad, fast besluttet på at tage imod Herrens indbydelse til at have liv og det i overflod (se Joh. 10:10).

Må vor himmelske Fader styrke og vejlede os idet vi tager imod hans indbydelse til at udvikle os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Søg glæde

Elaine Cannon

Præsidentinde for Unge Piger

I én af vore salmer synger vi om vor kostbare arv - noget vi må huske igen og igen - at trods skærpet modgang og trængsler i livet, så ved vi at vore problemer kan blive helliget til at gavne os.

Der kan komme noget godt ud af prøvelser. Vanskeligheder kan opkvikke hjertet og berige sjælen. Selv de mørkeste skyer er kantet med sølv og de tørre grene vil atter få nyudsprungne blade. „Om aftenen gæster os gråd,“ sang salmisten, „om morgenen frydesang.“ (Sl. 30:5).

Mine kære søstre, Herrens daglige gerning indebærer at ændre håbløshed til håb - for os alle sammen. Og vi må til sidst lære at selv om vi befinder os midt i vinteren, så har vi en uovervindelig sommer inden i os. Selv om verden er fyldt med modgang kan vi søge glæde.

Jeg føler af hjertet med jer - I som er unge piger, så smukke og så friske, og I som er kloge og dejlige kvinder der har levet lidt længere og haft visse lidelser, med jer der er fyldt med drømme, og med jer hvis drømme er bristede, og med dem af jer som en gang er faldet for de fristelser der er

sluppet løs over os alle sammen i disse sidste dage, med jer der er ramt af sygdom, og med alle hvis tro har vaklet, og hvis tårer har gjort jeres lille barns kind fugtig, eller som har grædt på puden om natten. Jeg vil gerne fortælle jer alle sammen hvor meget jeg holder af jer og om min medfølelse, og jeg vil bære mit vidnesbyrd for jer om at vor himmelske Fader og Herren, Jesus Kristus lever og hjælper os, og Helligånden vidner til os - selv nu - at vi kan opnå fuldstændig, personlig glæde.

Men først må vi prøves - smage det bitre, så vi kan lære at værdsætte det søde. Først prøvelser - og derpå troens vidnesbyrd (se Ether 12:6).

Vi tror på at vi i den verden hvor vi var før vi kom her, alle sammen fik fortalt om livets plan af guderne. Vi havde vor handlefrihed - og hver eneste én af os stemte for at komme ned på jorden for at blive prøvet. For mig betyder det sådan noget lignende som: „Jeg vil gå ned og jeg vil påtage mig livet uanset hvad der kommer. Jeg vil gå ned og lide af manglende indlæringsevne, eller se på at den mand jeg elsker gifter sig med en anden, eller jeg vil holde ud trods en skuffende tilværelse med et andet menneske, eller jeg vil tage livet op som den eneste sidste dages hellig i en skole, eller den eneste sidste dages hellig i min familie, eller jeg vil arbejde hårdt hele mit liv, uden tilsyneladende at opnå succes. Men jeg vil gå ned på jorden for at blive prøvet, og for at lære.“ (Se Abr. 3:25). Prøvelser kommer på forskellige måder på forskellige tidspunkter i livet. I har sikkert hørt om den unge pige som til sin teenagebror beklagede sig over det uheldige udseende hun var blevet

velsignet med i livet. Og hun sagde: „Det er slet ikke retfærdigt - du har fået krøllet hår og en lige næse.“ Og han sagde: „Nå ja, men du har fået en krøllet næse og ,lige, hår.“ Ja, brødre er dejlige.

„Enhver byrde på
skuldrene kan blive en
gave i hånden.“

Men hvad end livet tilbyder os er det til for at blive levet, og for at vi skal lære af det. Vi er nødt til at klare os i livet - og selv søge lykken.

En ting kan man være sikker på, og det er at vi alle sammen vil komme ud for store prøver. Det hører med til planen. En anden ting vi må regne med er, at der hverken her i livet eller i livet herefter pludselig vil dukke egenskaber op hos os, hvis vi ikke selv har udviklet dem, eller at vi vil opnå en levevis som vi ikke har forberedt os på. Modgang er et vigtigt led i vore forberedelser af mindst 3 årsager. For det første for at Gud kan vide hvem han kan stole på og hvem der, ligesom Job, vil være standhaftig og elske Gud uforbeholdent. For det andet kan modgang, som bliver klaret på en god måde, øge vor forståelse og medfølelse for andre. Vi vil således blive dygtigere til at hjælpe andre, når vi selv har været udsat for vanskeligheder. Der er måske brug for os som svar på et andet menneskes bøn.

Og for det tredje kommer vi vor

himmelske Fader nærmere når vi er i dyb nød. De bønner vi beder i taknemlighed, og glæde naturligvis, skal være og er en del af vor gudsdyrkelse, men jeg vil gætte på at der ikke er nogen til stede her som ikke vil indrømme at vi beder mere brændende når vi er presset af problemer. Indstillingen under modgang vender håbløshed til håb.

Når alt kommer til alt er det et spørgsmål om at lave sød saft af sure bær. Under modgang klager vi måske bitterligt: „Hvorfor mig? Hvorfor nu?“ Og vi synker ned i selvmedlidenhed, og således anklager vi Gud. Eller også kan vi finde en løsning ved at stille os selv det spørgsmål som altid er vigtigt: „Hvilket af min himmelske Faders principper kan hjælpe mig lige nu?“ Og når vi har fundet det rette princip er det næste skridt at efterleve den lov, der er „uigenkaldelig fastsat“ og på hvilken den pågældende velsignelse, som vi har brug for, er forjættet. (L&P 130:21).

Guds plan rummer uendelig glæde for os allesammen. Hans principper er tilstrækkelige til enhver situation. Men vi må hver især, ung som gammel, leve op til vore udfordringer. Vi må hver især søge vor egen lykke og glæde.

Lad mig fortælle jer om nogle søstre. For over 30 år siden levede str. Louise Lake, som nu er død, alene og var afhængig af en rullestol. Hun blev hele tiden udsat for en uendelig række problemer. Men hun klarede det, og forberedte sig smukt til at møde vor himmelske Fader. Og hør her hvordan hun gjorde. Hun praktiserede hver morgen gennem årene en „motionsøvelse i at glæde sig“ - hver morgen når

hun vågnede talte hun brændende sine velsignelser. Kan I forestille jer det? En øvelse i at glæde sig under sådanne omstændigheder! Hun forbandede ikke Gud og døde. (Se Job 2:9). Hun takkede og levede, til trods for dette, og hun påvirkede mange af os på en bemærkelsesværdig måde på grund af det hun havde lært om problemer.

Søster LaRue Longden, som tidligere var rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, var wardspræsidentinde for Unge Piger, på et tidspunkt hvor hendes lille datter var alvorlig syg. Hun og bror Longden knælede ved deres seng i brændende bøn da de fik besked på at deres lille pige var død. De var sønderknuste. Men efter begravelsen stod alle lederne og de unge piger og dannede en æresport med blomster mens hun, deres præsidentinde, passerede dem. Og på dette meget følelsesladede tidspunkt indså hun pludselig at hun blev iagttaget. „Jeg var *nødt til* at efterleve de ting jeg havde undervist i,” sagde str. Longden. „Jeg *var nødt til* at være et eksempel på det jeg virkelig troede på.” Hun løftede hovedet og sendte dem sit berømte smil.

En 14-årig pige jeg kender har overlevet en alvorlig kamp med sin sygdom - kræft. Hun ved nu at hun aldrig vil kunne få børn. Hun har fortalt mig at Unge Pigers motto: „Herren er værn for mit liv” (Sl. 27:1) har hjulpet hende til at klare sin prøve, og hun er fast besluttet på at blive den allerbedste lærer som vor himmelske Fader nogen sinde har haft til at undervise børn. Find princippet, søstre. Efterlev det! Søg efter glæde.

En af mine særlige venner fik den

byrde at blive enlig mor, uden selv at ville det. En dag havde hun desperat brug for hjælp. Hun havde meget brug for trøst og vejledning. Og dog følte hun sig uendelig alene: Hendes forældre var rejst på mission, biskoppen havde travlt, hendes hjemmelærer var ikke hjemme. Og til sidst vendte hun sig grædende til skriften og læste de kære ord: „Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer.” (L&P 88:63). Her fandt hun svaret. Hun bad og hun fik hjælp. Det var vidunderligt. Det virkede!

Vi kvinder kan i dag, uanset alder, trække på Himlens kræfter. Vi kan søge styrke gennem præstedømmet, finde lindring og vejledning i vor

patriarkalske velsignelse, og få hjælp ved at studere skrifterne.

Livet er måske ikke altid lige nøjagtigt hvad vi havde forventet, men vi er ikke alene. Dette særlige løfte kan vi læse i Mosiah: „Rejs hovedet og vær ved godt mod . . . og jeg vil . . . lette byrderne, der er lagt på jeres skuldre, så at I ikke kan mærke dem, selv medens I er i trældom. Og det vil jeg gøre, for at I kan stå som vidner for mig herefter og vide med vished, at jeg Gud Herren kommer til mit folk i nødens stund.“ (Mosiah 24:13, 14). Er det ikke dejligt?

Jeg ved at vor himmelske Fader holder sine løfter. Jeg er ligesom I blevet svært prøvet på forskellige måder, men den slags krydderier viser os at enhver byrde på skuldrene kan blive en gave i hånden.

Dette tror jeg fuldt og fast på, og jeg beder oprigtig til at vi søstre i Jesu Kirke af Sidste Dages Hellige må være standhaftige i prøvelsens stund, så vi kan stå som vidner for Kristus og om fred i livets plan. Og på den måde når vi vor glæde og lykke.

Vi elsker jer. Vi beder for jer. Vi finder trøst i jeres eksempel. Og jeg beder til i dag, at vi må hjælpe hinanden til at holde ud under prøvelser - og ligeledes til at søge vor lykke - i Jesus Kristi navn. Amen. □

Af ét hjerte

Barbara B. Smith

Hjælpeforeningens præsidentinde

I den sidste weekend i november forlod en ung mormonmor, Heidi, en overskyet morgen sit hjem i Salt Lake City, og kørte imod Pioneer State Park, hvor hun gik ind i Hyrum Smiths enkes, Mary Fielding Smiths, restaurerede hus.

Heidi var klædt i en kjole, som én af dem Mary kunne have gået med, og Heidi bød hele dagen børn fra en nærliggende skole velkommen i dette lille hus, hvor hun hjalp dem til at lære hvordan man tørrer æbler så de kan holde sig.

Da børnene var gået brød solen gennem skyerne og oplyste ikke alene eftermiddagshimlen, men kastede også et strålende lys over dagens begivenheder, hvilket fik Heidi til at tænke dybere over dem. Den aften skrev Heidi i sin mindebog: „Jeg var overvældet over den usædvanlige skønne udsigt jeg havde fra dette lille lerklinede hus på bakken . . . jeg kunne næsten ikke styre mine følelser da lyset strømmede ind igennem de gamle, slidte ruder og bibragte mig nogle følelser der både lyste op og varmede min sjæl meget!“

Hun fortalte om den kontrast hun

havde følt mellem det lille hjem hun var i med dets sparsomme møblering, og sit eget smukke hus på en anden bakke ikke så langt derfra. Hun skrev: „Jeg håber at mit hjem er det sted hvor min familie henter styrke, tro og søger tilflugt, hvor sandheden bliver bekræftet og vidnesbyrdet styrket, ligesom det var tilfældet for Marys familie i hendes lille hjem for så længe siden.“ Derpå fortsætter hun: „Til trods for at vor levevis er så forskellig blev jeg imponeret over at hjerter kan være så ens. Min sjæl higer efter at lade lighedspunkterne tælle i min familie, og være det vigtigste, således som det var hos hende.“

De forhold Mary Fielding Smith levede under var meget anderledes end Heidis.

I selve det øjeblik de hellige påbegyndte deres udvandring fra Nauvoo var Mary Fielding Smith allerede enke og alene med små børn. Hvis hun blev i Nauvoo ville hun komme i stadig konflikt med de fjendtligt stemte mormoner og pøbelen. Hvis hun gik med måtte hun forlade huset uden at få det solgt, og helt alene påtage sig de vanskeligheder og ukendte udfordringer som var uundgåelige med en lang og trættende rejse med okseforspand. Hvis hun blev måtte hun opgive fællesskabet med de hellige og det evangelium hun elskede. Dette hverken kunne eller ville hun gøre. Hun ønskede at hendes børn skulle vokse op og blive stærke i den nye og evige pagt. De bånd som bandt Mary Fielding Smith til evangeliet, og som fik hende til at gå ind til de umådelige vanskeligheder under rejsen vestpå sammen med de hellige, overgår tid og prøvel-

ser, og forener søstrene nu som dengang i troens enhed.

Fra Sydamerika har vi hørt om en kvinde som, dengang missionærerne talte om dåb, sagde: „I har ikke brug for mig. Jeg er ingenting.“ Men missionærerne blev ved. Hun accepterede evangeliet, og det bragte håb og kærlighed ind i hendes liv. Hun fik lærdom, udvikling og fremgang. Efter et stykke tid blev hun hjælpeforeningspræsidentinde, og gennem sin hengivne omsorg kunne hun give andre mennesker det samme håb og den samme kærlighed.

En af de storslåede søstre i Japan, Toshiko har skrevet:

„Jeg havde en følelse dybt inde i mig - et håb om at der fandtes en sand kirke ét eller andet sted, én som kunne vidne om Jesu Kristi opstandelse . . . Herren svarede mig . . . missionærerne besøgte mig, og jeg lærte Mormons Bog at kende . . . Her i disse lærdomme findes den sandhed jeg ledte efter . . . Mit hjerte følte sig lige så tiltrukket af evangeliet som ørkenens sand af vandet.“

Fra Afrika, hvor den første hjælpeforening, udelukkende med sorte, blev grundlagt i 1978 kommer disse ord:

„Jeg har lært at se helt anderledes på livet. Som ung mor har jeg lært hvordan man opdrager sine børn på en kristen måde. Jeg har lært at gøre mit hjem til et dejligt sted, og til et sted hvor man tror på evangeliet og efterlever det.“

Der kommer eksempel efter eksempel fra kvinder mange steder, fra kvinder der lever under højst forskellige forhold i livet - enlige kvinder, kvinder med børn, ældre kvinder, unge kvinder, kvinder som er nye medlemmer af

kirken, kvinder i sorg, kvinder i fortvivelse, kvinder som er lykkelige.

Disse kvinder danner en mosaik af mange tilværelser, der leves under forskellige forhold, med mange talenter, og med talenter der er vidunderligt forskellige. Detaljerne i hvert enkelt menneskes liv er så utallige at vi igen begynder at kunne se den store forskel der er mellem os, og sammen med denne forskel en stor styrke og rigdom.

Og ud fra forskellige erfaringer opstår én stor forenende sandhed, hvis ekko til stadighed lyder: „Jeg ved at Gud lever og elsker mig. Hans lærdomme gør mig stærk og styrker min sjæl.“ Dette vidnesbyrd gør vore hjerter så ens, som Paulus også sagde:

„Vi som er mange er ét . . . i Kristus.“ (Rom. 12:5, King James Version).

Vi der er mange . . . har forskellige talenter, og alligevel er vi af ét hjerte - hjerter der vidner om Herren Jesus Kristus . . . og at hans lærdomme er sande . . . at han er vejen til liv, sandhed, kærlighed og lys.

En undersøgelse af de mange forskellige levemåder, der anvendes af mennesker som vil være hans disciple, viser at intet i evangeliet er fornuftstridigt, således som også Eliza R. Snow lagde mærke til det for så længe siden. (Se *Sange*, nr. 195). Eliza Snow var mormonforfatter og digtede salmer, hun boede i Nauvoo og flyttede til Utah i 1847. Evangeliet omfatter, i dets rette forstand, alt hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt. (13. Trosartikel). Evangeliet er sendt fra Himlen. Det er det lys hvorved vi kan finde vej gennem mørke og vanskelige stunder. Sandhedens lys åbenbarer vor evige

natur. Hvis vi arbejder tilstrækkelig meget og tilstrækkelig længe på det og beder flittigt nok, er det muligt for enhver af os at nå den fortrinlighed der ligger i vore guddommelige muligheder.

Det enestående ved hvert menneske er at være skabt af Gud, selv om forskelligheder somme tider får os til at forundres. En smuk søster fra Det fjerne Østen kom til De forenede Stater, og for første gang i sit liv så hun lyshårede mennesker med blå øjne. De blå øjne var så usædvanlige for hende at hun senere betroede mig, at selv om hun nu synes de er smukke, så spekulerede hun i første omgang på om folk overhovedet kunne se med dem.

Hudfarve, kultur, talenter og smag er altsammen så forskelligt, og det er gennem disse ting vi oplever det fyldstgørende og smukke i livet. For den søster der kom fra Det fjerne Østen var det øjenfarven der syntes mærkelig i første omgang, men for os allesammen findes der forskelligheder som vi kan lære at sætte fuld pris på. Når vi lærer at værdsætte det der er anderledes ved andre kan vi også se og værdsætte vort eget særpræg mere tydeligt.

Når vi er i stand til ikke alene at respektere det der er anderledes ved andre, men også deres bedrifter, begynder vi at opleve noget af den glæde Herren har tiltænkt os. Vi kan få så megen større lykke når vi kan glæde os over andres succeser, og ikke kun vore egne.

For at kunne glæde sig over sine søskendes og bekendtes bedrifter kræves der selvtillid og en anerkendelse af sine egne store muligheder.

Evangeliet bringer denne form for selvtillid indenfor den enkeltes rækkevidde. Når hele vort hjerte, vort sind og vor sjæl er fyldt med kærlighed til Herren bliver resultatet at vi kan for nemme, forstå og være sikker på hans kærlighed. Så vil vi holde hans bud. Vi vil elske vor næste som os selv. Det var sådan han planlagde at vi skulle være, at vi skulle komme sammen i kærlighed og tro, og være af ét hjerte. Hvordan bliver man af ét hjerte? Det bliver vi ved -

1. at vide at vi er Guds døtre,
2. at vide og vidne om at han lever, og at hans store mission er at gøre det muligt for os at opnå ikke alene frelse men også ophøjelse,
3. at arbejde flittigt med at fuldkommengøre os - ét trin ad gangen,
4. at bede ofte om personlig vejledning, om at have medfølelse, om at kunne forstå andre og have omsorg for dem,
5. at søge guddommelig hjælp til at efterleve evangeliets lærdomme, og til ikke at dømmе. Vi kan ikke gå i andres sko. Vi kender ikke andre menneskers udfordringer, derfor må vi ikke dømmе,
6. at være positive og optimistiske, og give alt hvad vi har for at øge Herrens værk, for at dele evangeliets sandhed med andre, én af de største gaver vi kan forære væk,
7. at tilegne os forståelse og styrke til at være aktivt engageret i de gode ting som kan gøre verden til et bedre sted, fordi vi har været her,
8. at betale prisen for fortrinlighed i alt hvad vi påtager os at gøre,
9. at være villig til at acceptere det begreb vi kalder uselvskhed - og

overføre det til handling i vor tid og under vore forhold.

Det er sådanne ting der gør os til ét af hjertet, efterhånden som vi påtager os det personlige ansvar for vort eget liv, uanset hvilke forhold vi lever under.

Det er principper som alle kan acceptere - fattige og rige, enlige og gifte, unge piger og bedstemødre.

Der er ingen undtagelser og ingen dispensationer på grund af udseende, den ægteskabelige status, muligheder eller ansvar.

Der er ingen vilkårlige begrænsninger.

Herren er virkelig interesseret i den kærlighed vi føler i vort hjerte og vor sjæl, og i vor flid efter at søge visdom. Han ønsker at vi skal være kærlige og tage os af hinanden, og gøre således som han har gjort. Han ønsker at vi skal være retfærdige, som han har været. Han ønsker at vi skal udvikle de guddommelige egenskaber der bor i os.

Vi kan være gode kvinder, udvalgte kvinder - ja endog hellige kvinder. Selv om vi er meget forskellige kan vi blive Guds kvinder, som er forbundet i et stort søsterfællesskab gennem tro og vidnesbyrd. Og vi kan, ligesom Heidi, bede om styrke og tro og evner til at gøre vore hjem til et tilflugtssted hvor Himlens lys - ligesom det gyldne sollys på den grå novemberdag - vil strømme ind i vor tilværelse, uanset hvor vi er. At vi, der er så mange, vil være ét i Kristus og have ens hjerter er min ydmyge bøn i Jesu Kristi hellige navn, han som er vort eksempel og vor Forløser. Amen.

„Som jeg er“

Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum

Ja, vi ved hvem han er, denne Kristus som vi taler om. Og vi ved at han lever! Han er verdens lys og liv. Det er derfor vi synger:

*Min Gud er mit lys,
jeg frygter ej mer.
(Sange, nr. 122).*

I aften samles vi sidste dages hellige på mange steder, vi glæder os over at kunne bære budskab til hele verden om at Jesus fra Nazaret virkelig er Kristus, vor Frelser, Guds guddommelige Søn.

Men han er mere end det. Han er vor Skaber, for han skabte alle ting både i himlen og på jorden. Og han er endnu mere - han er også vor ven.

Vi dyrker ham, Guds Søn.

Vi adlyder ham, vor Frelser og Forløser.

Vi elsker ham, vor nådige ven.

Men han har arbejde vi skal gøre. Han er ikke tilfreds med at vi kun dyrker ham. Det er ikke nok for ham at vi blot tilbøder ham. Han beder os om tjenestegøringer - om at arbejde dag efter dag i hans kirke og hans rige.

Han beder os sammen med ham

arbejde for frelse - arbejde på at frelse os selv, men lige så vel at frelse andre. Han sagde:

„Sjæle er af stor værdi i Guds øjne . . . Derfor er I“ - hver eneste én af jer, hver én af os, os allesammen - kaldet til at hjælpe ham med at bringe lys og evig glæde ind i vor tilværelse, men også ind i andre menneskers tilværelse. (Se L&P 18:10-14).

Det er Herren selv som kalder. Og i hvilken hensigt? - For at hjælpe os med at blive sådan som han er.

For mange århundreder siden kom Jesus til jorden som et jordisk menneske. Han forkyndte sit evangelium i Palæstina, samlede venner og omvendte omkring sig og organiserede sin kirke med blot nogle få medlemmer.

Men alt imens han underviste og udførte mange mirakler, blev han fulgt af store mængder. Der var 4.000 på et tidspunkt og 5.000 på et andet tidspunkt. Selv børnene elskede ham.

Både mænd og kvinder blev omvendt til hans lærdomme, og han bød dem velkommen. Ofte syntes kvinderne at være mere hengivne end mændene, og han priste dem for det. Men trods al hans godhed var der bitre fjender som rejste sig imod ham og udslyngede falske beskyldninger, idet de kaldte ham en blasfemiker, fordi han bekendtgjorde at han var Guds Søn.

Senere korsfæstede de ham, og de ydmygede ham yderligere ved at stille hans kors mellem to røvere for at stemple ham som en kriminel ligesom dem.

Da Jesu legeme forsigtigt blev anbragt i Josef fra Arimatæas grav forsvandt de mænd som havde båret ham ret hurtigt, mens en gruppe

trofaste kvinder holdt sig i nærheden. På den tredje dag derefter opstod Frelseren fra de døde, han opstod til liv og genoprettede livet! Og hvem var i nærheden i dette begivenhedsrige øjeblik? Englene selvfølgelig. Det var dem der rullede stenene bort og lagde hans ligklæder sammen. Men var der ingen andre til stede?

Jo, de samme trofaste kvinder. De kom tidligt om morgenen. De så englene, som fortalte dem - som de første mennesker - at Jesus var opstået.

Og hvem viste Herren sig for allerførst efter sin opstandelse? Det var for én af disse kvinder, en trofast, troende tjenerinde.

Før nogen som helst andre så Kristus havde han bekendtgjort sin sejr over døden for denne hengivne og ydmyge kvinde som hed Maria. Hun var den første på jorden som så et opstandent menneske, den første der hilste på den opstandne Herre da han kom ud af graven - den første i hele menneskeheden der så ham, det var denne elskelige kvinde.

Alle himlens hærskarer havde glædet sig til denne store begivenhed. De gamle profeter havde talt om den og længtes efter den. Men hvem blev favoriseret og oplevede den først? En kvinde - en trofast, troende kvinde, Maria - der befandt sig i haven, i nærheden af graven hvor englene talte til hende.

Frelserens forsoning er den mest betydningsfulde ting der nogen sinde er sket. Hans opstandelse er den største bedrift af alle. Og hans opstandelse blev allerførst set af en retfærdig, troende kvinde.

Var det således at Kristus ærede kvinden?

Hans mor var en vidunderlig kvinde, som plejede og passede ham mens han var spæd, som gav ham vejledning i barndommen, som fandt ham i templet dengang hun troede han var gået vild, og som iværksatte det første mirakel dengang han var blevet en voksen mand. (Se Luk. 2:41-49 og Joh. 2:1-11).

Han ærede virkelig sin mor!

Og det var også til en kvinde - en samaritansk kvinde ved Jakobsbrønden - at han gav den gode nyhed om at han var Messias, dengang han sagde: „Det er mig, jeg, som taler med dig.“ (Joh. 4:26).

Dengang hans kære ven Lazarus døde og Herren besøgte den sørgende familie, var det til en kvinde han fremkom med én af de mest betydningsfulde udtalelser under hele sin mission: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.“ (Joh. 11:25).

Det var en kvinde som vædede hans fødder med sine tårer. (Se Luk. 7:37-38). Det var en kvinde der salvede hans hoved med kostbare salver, en ting der var så betydningsfuld i hans øjne, at han sagde at hendes tilbedende gerning altid skulle fortælles når som helst evangeliet blev forkyndt. (Se Matt. 26:6-13).

Det var en kvinde der fik del i hans barmhjertighed dengang hun på grund af sin omvendelse fik at vide at hun skulle gå bort og ikke synde mere. (Se Joh. 8:11).

Det var til en syg og lidende kvinde Jesus sagde: „Din tro har frelst dig.“ (Matt. 9:22).

Det var en kvinde som tryglede ham

Ældste Mark E Petersen med Barbara B. Smith.

om at helbrede hendes datter, og som i sin bønfoldelse sammenlignede sig med at æde smuler fra de riges bord. Hans guddommelige godkendelse blev hende til del idet Kristus sagde: „Kvinde, din tro er stor, det ske dig, som du vill“ (Matt. 15:28).

Det var i barmhertighed med en sørgende enke at Jesus oprejste hendes søn fra de døde. (Se Luk. 7:12-15). En anden enke roste han fordi hun lagde to små mønter i tempelblokken. (Se Mark. 12:42-44).

Dengang Kristus led på Golgata stod hengivne kvinder ved siden af hans moder ved korsets fod. Midt i sine lidelser var han dybt bekymret for sin mor, skønt han led så meget: „at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte“, som han sagde (L&P 19:18). Midt i alt dette bekymrede han sig for sin mor. (Se Joh. 19:25-27).

Står retfærdige kvinder Frelserens hjerte nær? Gør piger, som vokser op og bliver gode kvinder? Han har brug for alle jer kvinder i sin kirke, til at hjælpe sig med sin mission.

Lad børnene - lad pigerne, både de små og de ældre, lad kvinderne, både de gifte og de enlige, lad mændene og drengene, lad dem der er faret vild, men omvender sig og kommer tilbage - lad dem *alle* komme til ham, fordi Himlens rige består af retfærdige og omvendte sjæle.

I sidste dages hellige piger, unge og ældre, I sidste dages hellige kvinder, gifte som ugifte - han beder enhver af jer, jer alle sammen om at gå ind for ham og blive regnet som én af hans, til at være på hans side, og aldrig gå over på den modsatte side.

Det er rigtigt at han oprettede sin kirke

i fordums tid, dengang han levede på jorden, men uinspirerede mennesker lavede om på kirken og ødelagde den. For at bevare sit evangelium borttog han det fra denne ugudelige jord og bevarede det i Himlen for en tid, idet han ventede på bedre tider.

Og som profeterne forudsagde, ville han bringe sit evangelium tilbage til jorden igen i selve timen for Guds dom. Han ville sende en engel som sin budbringer der skulle flyve midt oppe under himlen. (Se Åb. 14:6-7). Han ville oprejse en ny profet som skulle modtage englen, og gennem denne profet ville han gengive sin sandhed. (Se 2 Ne. 3:7-16). Alt dette har Herren allerede gjort.

Hvem var denne nye profet?

Han blev også opfostret af en hengiven mor under hele sin barndom, og gennemgik alvorlig sygdom og forfølgelser endnu mens han var dreng.

Den Almægtige der kendte kvindens betydning for evangeliets plan oprejste en anden storslået kvinde som skulle blive profetens hustru, og disse to kvinder, mor og hustru, sørgede for ham hver for sig og sammen, gav ham mad, klædte ham og passede ham under voldsomme angreb, og sammen sørgede de da han led martyrdøden.

De trodsede selv forfølgelse og død, men veg aldrig tilbage for nogen prøvelse, og gennem disse ting kunne de bære et stærkt vidnesbyrd om at Joseph Smith var Guds sidste dages profet, og at det evangelium han havde modtaget af englene virkelig var sandt. De vidste det, disse kvinder. De havde gennemlevet det time efter time, dag efter dag, i årevis. De vidste det virkelig!

Men bag profeten stod stærke og loyale mænd, og de blev omend endnu stærkere på grund af de trofaste kvinder som ind imellem så ud til at være i besiddelse af større indsigt med hensyn til tingenes formål.

De drog senere mod vest som pionerer. Kvinder og piger, mænd og drenge med håndkærrer og okseforspand gik gennem Rocky Mountains for at oprette nye hjem.

Hvorfor gjorde de dette?

Gud bragte dem hertil for at opfylde profetien! Det var et led i de guddommelige forberedelser til Kristi andet komme!

De var parate til at ofre alt hvad de ejede, og ved hjælp af disse ting oprettede de Guds Zion her på bjergenes toppe som forudsagt at profeten Esajas. (Se Es. 2:2-3).

Disse kvinder vidste at deres mænd og drenge var kaldet til at have et kongeligt præstedømme som skulle administrere for Gud i disse sidste dage. Men de var også selv kaldet til at arbejde for den samme sag i særlige ansvarsopgaver som Herren havde beregnet for kvinder. Således var både mænd og kvinder, gifte som enlige, kaldede til at lægge grundvolden til Guds sidste dages værk. Og de gjorde det!

Der fulgte nye generationer - piger og drenge som var trofaste og retfærdige, drenge og piger der var loyale og retskafne, piger og drenge der var lige så trofaste overfor Kristus som deres forældre havde været. Faklen var givet videre til dem.

„Fremad frem! Stadig frem!“ lød deres råb. (Se *Sange*, nr. 178). Og disse unge mennesker greb denne fakkell, hævdede den højt mens de sang:

*„Mer nu end før vil vi kæmpe og stride,
tro stå til Herren, om end vi må lide;
kæmpe os frem.“*
(Se *Sange*, nr. 110).

Og de mente hvert eneste ord. De var trofaste.

Men nu har de videregivet faklen til os. Hvad skal vi stille op med den? Skal vi kæmpe og stride lige så godt som de gjorde?

Ja!

Skal vi lade os bortrive og i troen blive svag?

Nej! Aldrig.

Skal vi forsvare både sandhed og ret? Ja, med alle midler.

Skal vi gribe fat om jernstangen og bestræbe os på at blive fundet værdige til vor Guds rige?

Ja! Vi skal! Vi skal!

Og vil vi altid huske denne Herre som vi skal tjene, og i hvis kirke vi skal arbejde?

Han er den samme Kristus som vore forældre kendte, den Kristus som værner sine døtre lige så meget som sine sønner.

Det er denne Kristus som lige nu kalder enhver af os - i aften - ung og gammel, gift og enlig, til at tilslutte sig hans store værk, til at påtage sig en plads i hans rige, og opbygge hans kirke, som er den eneste vej til frelse for enhver nation, stamme, tungemål og folk. Han beder os om at iføre os Guds fulde rustning - tro, sandhed og renhed, med hvilke vi kan „slukke alle den ondes gloende pile“ (Se L&P 27:15-18).

Han kender vejen til sejren. For at hjælpe os til at finde den og blive på

den, har han bedt os: „søg først Guds rige og hans retfærdighed“ nøjagtigt som han selv gjorde. (Matt. 6:33).

Han beder os om at ære dyden, sådan som han gjorde.

Han beder os om at være gode, sådan som han var.

Han beder os om at være ærlige, sådan som han var.

Han beder os om at afsky al ondskab, sådan som han gjorde.

Kan vi nogen sinde glemme hvordan han afviste Satan, dengang den onde fristede ham med velstand og magt og derpå appellerede til hans appetit? Hvad sagde Jesus?

Han erklærede at vi ikke skal leve af brød alene, ej heller af urene lyster eller verdslige, populære standarder: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4).

Og han gentog sine tidligere befallinger om ikke at have andre guder end ham, ej heller guder som var til behag eller til selvtilfredsstillelse. Han sagde derimod: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.“ (Matt. 4:10).

Han beder os om at forsvare dyden, som han gjorde.

Han beder os være sandfærdige, sådan som han var det.

Han beder os om at tilgive, sådan som han gjorde.

Han beder os om at øve ret og retfærd, sådan som han gjorde.

Han beder os om at ære vore forældre, sådan som han gjorde.

Han beder os om at dyrke og værne om hans evangelium, sådan som han gjorde.

Han beder os om at ære sabbatsdagen, sådan som han gjorde.

Han beder os om at vandre på hans stier i troen på at dersom vi gør dette vil han passe på os. Læg mærke til liljerne på marken og fuglene i luften. Er I ikke meget mere værd end de? (Se Matt. 6:26, 28).

Han modstod fristelse, og det samme må vi gøre.

Han glemte aldrig at bede, og det må vi heller ikke.

Han glemte aldrig sin Fader i Himlen, og det må vi heller ikke.

Vor store Forløser beder os være loyale når vi tager vor skæbnes fakkelt op. Lad os aldrig skuffe ham. Selv om det onde findes i rigeligt mål i verden, og volden bliver større dag for dag, vil han våge over os hvis vi er trofaste. Han har lovet at beskytte de retfærdige selv om han bliver nødt til at sende ild ned fra Himlen for at gøre det. (Se L&P 35:14).

Hvis vi vil forsvare ham vil han være ved vor side!

Og hvem er han?

Han er vor Frelser og vor Gud, vor barmhjertige og forstående ven. Og hvem er vi?

Vi er hans udvalgte folk i moderne tid. Vi er sidste dages hellige - sidste dages hellige for Kristus!

(Derfor) lovpriser højt vor Frelsers navn,

al ære til ham giv;

han døden led på Golgata og gav os evigt liv.

Så tak og pris vor store Prins, som bragte frelsens bud, som viste vej og bød os gå ad den til Himlens Gud.

(Sange, nr. 31).

I Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. □

*Forsiden: Primarys hovedpræsidentskab.
Fra venstre: Søster Virginia B. Cannon, førsterådgiver;
søster Dwan J. Young, præsident og søster
Michaelene P. Grassli, andenrådgiver.
(Fotograferet af Don Busath).*

*Bagsiden: En gruppe primarybørn.
(Fotograferet af Wallace Kasteler).*